

CUPRINS

MANUAL PENTRU PROFESORI

Introducere

1. Cine sunt profesorii lui Dumnezeu?
2. Cine sunt elevii lor?
3. Care sunt nivelurile de predare?
4. Care sunt caracteristicile profesorilor lui Dumnezeu?
 - I. Încredere
 - A. Sporirea încrederii
 - II. Onestitate
 - III. Toleranță
 - IV. Blândețe
 - V. Bucurie
 - VI. Neapărare
 - VII. Generozitate
 - VIII. Răbdare
 - IX. Credință
 - X. Deschidere mentală
5. Cum se realizează vindecarea?
 - I. Scopul perceput al bolii
 - II. Saltul perceptual
 - III. Funcția profesorului lui Dumnezeu
6. Vindecarea este certă?
7. Vindecarea trebuie repetată?
8. Cum se poate evita perceperea unei ordini a dificultăților?
9. Se impun schimbări în viața profesorilor lui Dumnezeu?
10. Cum se renunță la judecată?
11. Cum e posibilă pacea în lumea aceasta?
12. De câți profesori de-ai lui Dumnezeu este nevoie pentru mântuirea lumii?
13. Care e adevăratul înțeles al sacrificiului?

14. Cum se va sfârși lumea?
15. În cele din urmă, va fi judecat fiecare?
16. Cum ar trebui să își petreacă ziua profesorul lui Dumnezeu?
17. Cum abordează profesorii lui Dumnezeu gândurile magice?
18. Cum se face corecția?
19. Ce este dreptatea?
20. Ce e pacea lui Dumnezeu?
21. Care e rolul cuvintelor în vindecare?
22. Care e corelația dintre vindecare și ispășire?
23. Isus are un loc special în vindecare?
24. Există reîncarnare?
25. Sunt de dorit puterile „parapsihice“?
26. Se poate ajunge la Dumnezeu direct?
27. Ce este moartea?
28. Ce este învierea?
29. Cât despre restul...

EXPLICAȚII TERMINOLOGICE

Introducere

1. Minte - Spirit
2. Eul - miracolul
3. Iertarea- fața lui Cristos
4. Percepție adevărată - cunoaștere
5. Isus - Cristos
6. Spiritul Sfânt

Epilog

INTRODUCERE

1. În gândirea lumii, rolurile predării și învățării sunt inversate de fapt. E o inversare tipică. Ea dă impresia că profesorul și elevul sunt separați, profesorul dând ceva elevului, nu se însuși. În plus, actul predării e considerat o activitate specială, în care cineva se angajează doar o parte relativ mică din timp. Cursul, pe de altă parte, subliniază că a preda este a învăța, așa că profesorul și elevul sunt unul și același. Cursul mai subliniază că predarea este un proces constant: are loc în fiecare moment al zilei, continuându-se și în gândurile somnului.

2. A preda este a demonstra. Există doar două sisteme de gândire, iar tu îți demonstrezi tot timpul credința în veracitatea unuia sau a celuilalt. Din demonstrația ta înveți alții și înveți, totodată, și tu. Întrebarea nu este dacă vei preda, pentru că nu ai de ales în această privință. S-ar putea spune că scopul cursului este acela de a-ți furniza un mijloc de-a alege ce vrei să predai, pornind de la ce vrei să înveți. Nu îi poți da altuia, ci numai ție însuși, iar lucrul acesta îl înveți predând. Predarea nu e decât o chemare a martorilor să ateste ceea ce crezi. E o metodă de convertire. Și nu se efectuează numai prin cuvinte. Orice situație trebuie să fie, pentru tine, o șansă de-a preda altora ce ești și ce sunt alții pentru tine. Nici mai mult, dar nici mai puțin de atât.

3. De aceea, programa pe care ți-o stabilești tu este determinată exclusiv de ce crezi că ești și de cum crezi că se raportează alții la tine. În situația predării formale, aceste întrebări pot să nu aibă nicio legătură cu ceea ce consideri că predai. Dar e cu neputință să nu pui conținutul oricărei situații în slujba lucrului pe care îl predai de fapt și pe care, prin urmare, îl înveți. Conținutul verbal al predării tale nu are nimic de-a face cu asta. Poate să coincidă cu ce predai sau poate să nu coincidă. Predarea ce se ascunde în spatele cuvintelor tale e cea care îți predă. Predarea nu face decât să întărească ce crezi despre tine. Scopul ei fundamental e să reducă îndoiala de sine. Asta nu înseamnă că sinele pe care încerci să îl protejezi este real. Dar înseamnă că sinele pe care îl crezi real e cel pe care îl predai.

4. Asta e inevitabil. De asta nu ai cum să scapi. Cum ar putea să fie altfel? Cine urmează programa lumii - și toți câți sunt aici o vor urma până își vor schimba mentalitatea - predă doar pentru a se convinge că este ceea ce nu e. Iată care este scopul lumii. Care alta poate fi, atunci, programa ei? În această situație închisă și deznădăjduită, care nu predă decât disperare și moarte, Dumnezeu își trimite profesorii. Și, predând lecțiile Lui de bucurie și speranță, își încheie și ei propria lor învățare.

5. Dacă nu ar fi profesorii lui Dumnezeu, șansele de mântuire ar fi mici, căci lumea păcatului ar părea de-a pururea reală. Cei ce se amăgesc trebuie să amăgească, căci trebuie să predea amăgire. Ce altceva e iadul? Acest manual este un manual pentru profesorii lui Dumnezeu. Ei nu sunt perfecți, căci altfel nu ar fi aici. Dar tocmai asta este misiunea lor, să devină perfecți aici, așa că ei predau și răs-predau perfecțiunea, în multe, multe feluri, până o învață. Iar apoi nu se mai văd, deși gândurile lor rămân de-a pururi o sursă de putere și de adevăr. Cine simt ei? Cum sunt aleși? Ce fac? Cum pot realiza propria lor mântuire și mântuirea lumii? Manualul de față e o încercare de-a răspunde la aceste întrebări.

1. CINE SUNT PROFESORII LUI DUMNEZEU?

1. Profesor al lui Dumnezeu este oricine alege să fie. Calificarea fiecăruia în parte constă într-un singur lucru: undeva, cumva, a luat deliberat o hotărâre în care nu și-a văzut propriile interese separate de ale altcuiva. Odată ce-a făcut-o, făgașul lui e stabilit și direcția i-e sigură. O lumină a pătruns în întuneric. Deși e o lumină singulară, e de ajuns. El a făcut o înțelegere cu Dumnezeu, chiar de nu crede în El încă. A devenit aducător al mântuirii. A devenit profesor al lui Dumnezeu.

2. Ei vin din lumea toată. Vin din toate religiile și din nicio religie. Sunt cei ce au răspuns. Chemarea e universală. Are loc tot timpul, peste tot. Ea cheamă profesori să vorbească pentru Ea și să izbăvească lumea. Mulți O aud, dar puțini vor răspunde. Însă nu e decât o chestiune de timp. Toți vor răspunde în final, dar finalul poate fi foarte, foarte departe. Tocmai de aceea s-a stabilit planul profesorilor. Funcția lor e să facă economie de timp. Fiecare începe ca o lumină singulară, dar, cu Chemarea la centru, e o lumină ce nu poate fi limitată. Și fiecare economisește o mie de ani, după cum judecă lumea timpul. Pentru Chemare însă, timpul nu înseamnă nimic.

3. Există un curs pentru fiecare profesor de-al lui Dumnezeu. Forma cursului diferă foarte mult. La fel și mijloacele didactice implicate pentru fiecare în parte. Dar conținutul cursului nu se schimbă niciodată. Tema lui principală e întotdeauna: „Fiul lui Dumnezeu este nevinovat, și în inocența lui stă mântuirea lui”. Aceasta poate fi predată prin fapte sau gânduri, prin cuvinte sau fără niciun sunet, în orice limbă sau în nicio limbă, în orice loc, timp sau mod. Nu contează cine a fost profesorul înainte de-a fi auzit Chemarea. Răspunzând, a devenit un mântuitor. L-a văzut pe altul ca el însuși. A găsit, așadar, propria lui mântuire și mântuirea lumii. Prin renașterea lui renaște lumea.

4. Manualul de față este un manual pentru o programă specială, destinat profesorilor unei forme speciale a cursului universal. Există mii și mii de alte forme, toate cu același rezultat. Menirea lor e pur și simplu să economisească timp. Dar numai timpul se tot rulează epuizant, iar lumea e foarte obosită acum. E veche, uzată și deznădăjduită. Nu s-a pus niciodată problema rezultatului, căci ce poate să schimbe Voia lui Dumnezeu? Dar timpul, cu iluziile schimbării și morții, uzează lumea și toate lucrurile din ea. Timpul însă are un sfârșit, și pe acesta sunt însărcinați să îl aducă profesorii lui Dumnezeu. Căci timpul e în mâinile lor. Așa au ales, și le e dat.

2. CINE SUNT ELEVII LOR?

1. Fiecăruia profesor al lui Dumnezeu i-au fost desemnați anumiți elevi, iar aceștia vor începe să îl caute de îndată ce răspunde la Chemare. I-au fost aleși tocmai ei pentru că, dat nivelul lor de înțelegere li se potrivește cel mai bine forma programei universale pe care le-o va preda el. Elevii lui l-au așteptat pentru că venirea lui e certă. Din nou, e doar o chestiune de timp. Odată ce-a ales să își îndeplinească rolul, simt gata și ei să și-l îndeplinească pe al lor. Timpul stă după el

să aleagă, dar nu și după cei pe care îi va servi. Când va fi gata să învețe, îi vor fi furnizate ocaziile de-a preda.

2. Pentru a înțelege planul de predare-învățare al mântuirii, e necesar să se înțeleagă conceptul de timp pe care îl expune cursul. Ispășirea corectează iluziile, nu adevărul. De aceea, ea corectează ceva ce nu a existat nicicând. În plus, planul acestei corecții s-a stabilit și încheiat simultan, pentru că Voia lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu timpul. La fel și realitatea întreagă, din moment ce ține de El. Clipa în care ideea separării a pătruns în mintea Fiului lui Dumnezeu a fost și clipa în care s-a dat Răspunsul lui Dumnezeu. În timp, asta s-a întâmplat demult de tot. În realitate, nu s-a întâmplat deloc.

3. Lumea timpului e lumea iluziei. Ce s-a întâmplat demult pare să se întâmple acum. Decizii luate cu mult timp în urmă par deschise, încă de luat. Ce s-a învățat, s-a înțeles și a trecut de mult e privit ca un nou gând, o proaspătă idee, o altă perspectivă. Deoarece voința ta e liberă, poți accepta ce s-a întâmplat deja în orice clipă vrei, și numai atunci îți vei da seama că a existat dintotdeauna. După cum subliniază cursul, nu ești liber să alegi programa, și nici forma în care o vei învăța. Ești liber însă să decizi când vrei să o înveți. Iar, când o vei accepta, va fi gata învățată.

4. Timpul, prin urmare, se întoarce efectiv la o clipă atâta de străveche, încât depășește toată amintirea și trece chiar dincolo de posibilitatea amintirii. Dar, fiind o clipă rețrăită tot mereu, pare a fi acum. Și dă impresia, atunci, că elevul și profesorul se reunesc în prezent, găsindu-se unul pe altul de parcă nu s-ar mai fi întâlnit. Elevul vine la timpul potrivit la locul potrivit. Lucrul acesta e inevitabil, pentru că a ales corect în acea clipă străveche pe care o retrăiește acum. La fel și profesorul: a făcut o alegere inevitabilă într-un trecut străvechi. Voia lui Dumnezeu în toate doar pare să ia timp până dă rezultate. Ce ar putea să întârzie puterea veșniciei?

5. Când elevul și profesorul se reunesc, începe o situație de predare-învățare. Căci profesorul nu e de fapt cel ce predă. De fiecare dată când se adună doi în scopul învățării, le vorbește Profesorul lui Dumnezeu. Relația e sfântă datorită acestui scop, iar Dumnezeu a făgăduit că Își va trimite Spiritul în fiecare relație sfântă. În situația de predare-învățare, fiecare învață că a da și a primi sunt același lucru. Delimitările pe care și le-au trasat între roluri, minți, trupuri, nevoi, interese, și toate diferențele care au crezut că îi separă unul de celălalt pălesc, se șterg și dispar. Cei ce vor să învețe același curs împărtășesc un singur interes și un singur obiectiv. Și, de aceea, cel ce a fost elev devine profesor al lui Dumnezeu el însuși, căci a luat singura decizie care i-a dat și lui propriul profesor. A văzut într-o altă persoană aceleași interese ca ale lui.

3. CARE SUNT NIVELURILE DE PREDARE?

1. Profesorii lui Dumnezeu nu au un nivel de predare prestabilit. Fiecare situație de predare-învățare implică o altă relație la început, deși obiectivul ultim este mereu același: a face din relația respectivă o relație sfântă, în care ambele persoane îl pot vedea pe Fiul lui Dumnezeu lipsit de orice păcat. Nu există cineva de la care un profesor de-al lui Dumnezeu să nu poată învăța, așa că nu există cineva căruia să nu îi poată preda. Din punct de vedere practic însă, el nu poate întâlni pe

toată lumea, și nici pe el nu îl poate găsi toată lumea. De aceea, planul specifică, pentru fiecare profesor al lui Dumnezeu în parte, contacte concrete pe care să le stabilească. În mântuire nu există accidente. Cei ce trebuie să se întâlnească se vor întâlni, pentru că - împreună - au potențialul unei relații sfinte. Sunt gata unul pentru altul.

2. Cel mai simplu nivel de predare pare foarte superficial. El constă din întâlniri aparent întâmplătoare: întâlnirea „accidentală” a două persoane aparent necunoscute într-un lift, un copil care nu se uită unde merge și se ciocnește „din întâmplare” cu un adult; doi studenți care „se nimeresc” să meargă spre casă împreună. Acestea nu sunt întâlniri întâmplătoare. Fiecare dintre ele are potențialul să devină o situație de predare-învățare. Poate că necunoscuții aparenti din lift își vor zâmbi, poate că adultul nu îl va certa pe copil pentru că s-a izbit de el, poate că studenții vor deveni prieteni. Chiar și la nivelul celei mai întâmplătoare întâlniri e posibil ca două persoane să își piardă din vedere interesele separate, chiar și o clipă. Clipa respectivă va fi de ajuns. Mântuirea a sosit.

3. E greu de înțeles că noțiunea de niveluri de predare a cursului universal este, în realitate, o noțiune la fel de lipsită de înțeles ca timpul. Iluzia uneia permite iluzia celeilalte. În timp, profesorul lui Dumnezeu pare să înceapă să își schimbe mentalitatea în privința lumii printr-o singură decizie, și apoi învață tot mai mult despre noua direcție pe măsură ce o predă. Am vorbit deja despre iluzia timpului, dar iluzia nivelurilor de predare pare a fi ceva diferit. Poate modul cel mai bun de-a demonstra că aceste niveluri nu pot să existe este, pur și simplu, acela de-a spune că orice nivel al situației de predare-învățare face parte din planul de Ispășire al lui Dumnezeu, iar planul Lui nu poate să aibă niveluri, din moment ce reflectă Voia Lui. Mântuirea e gata mereu și e mereu prezentă. Profesorii lui Dumnezeu lucrează la niveluri diferite, dar rezultatul e mereu același.

4. Fiecare situație de predare-învățare e maximă în sensul că fiecare persoană implicată va învăța de la cealaltă maximul posibil la momentul respectiv. În sensul acesta, și numai în sensul acesta, putem vorbi de niveluri de predare. Folosind termenul în acest fel, al doilea nivel de predare e o relație mai susținută, în care, pentru un timp, două persoane intră într-o situație de predare-învățare destul de intensă, iar apoi par să se despartă. Ca la primul nivel, aceste întâlniri nu sunt accidentale, și nici ce pare a fi sfârșitul relației nu e un adevărat sfârșit. Din nou, fiecare a învățat maximul posibil la momentul respectiv. Dar toți câți se întâlnesc se vor întâlni iarăși într-o zi, căci e destinul tuturor relațiilor să devină sfinte. Dumnezeu nu greșește în privința Fiului Său.

5. Al treilea nivel de predare apare în relații care, odată formate, durează toată viața. Acestea sunt situații de predare-învățare în care fiecărei persoane i se alege un partener cu care să învețe, un partener care îi oferă nelimitate ocazii de-a învăța. Aceste relații sunt în general puține, pentru că existența lor presupune că cei implicați au atins simultan un stadiu în care echilibrul dintre predare și învățare este efectiv perfect. Asta nu înseamnă neapărat că ei și recunosc lucrul acesta; de fapt, în general, nu îl recunosc. Pot fi chiar foarte ostili unul față de altul pentru un timp sau, poate, pentru toată viața. Dar, dacă se hotărăsc să o învețe, lecția perfectă le stă dinainte și se poate învăța. Iar, dacă se hotărăsc să învețe lecția respectivă, devin mântuitorii profesorilor ce șovăie și par chiar să nu reușească. Fiecare profesor al lui Dumnezeu va reuși să găsească Ajutorul de care are nevoie.

4. CARE SUNT CARACTERISTICILE PROFESORILOR LUI DUMNEZEU?

1. Trăsăturile exterioare ale profesorilor lui Dumnezeu nu sunt deloc asemănătoare. Ei nu le par asemănători ochilor trupului, provin din medii extrem de diverse, experiențele lor în lume diferă foarte mult, iar „personalitățile” lor superficiale sunt care mai de care mai felurite. În primele lor faze ca profesori ai lui Dumnezeu, nu au dobândit încă trăsăturile mai profunde care îi vor consacra drept ceea ce sunt. Dumnezeu le dă daruri speciale profesorilor Săi, pentru că au un rol special în planul Lui de Ispășire. Firește, specialitatea lor e doar temporară, montată în timp ca mijloc de-a-i scoate din timp. Aceste daruri speciale, născute în relația sfântă pe care o vizează situația de predare-învățare, devin caracteristicile tuturor profesorilor lui Dumnezeu care au avansat în propria lor învățatură. În această privință, sunt toți asemănători.

2. Toate diferențele dintre Fiii lui Dumnezeu sunt temporare. Cu toate acestea, în timp se poate spune că profesorii avansați ai lui Dumnezeu au următoarele caracteristici:

I. Încredere

1. Aceasta e temelia pe care se sprijină capacitatea lor de a-și îndeplini funcția. Percepția e rezultatul învățării. De fapt, percepția este învățare, deoarece cauza și efectul nu se separă niciodată. Profesorii lui Dumnezeu au încredere în lume, pentru că au învățat că nu e guvernată de legi inventate de lume. E guvernată de o putere în ei, dar nu de la ei. Această putere e cea care ocrotește lucrurile toate. Și tocmai prin puterea aceasta, profesorii lui Dumnezeu văd o lume iertată.

2. Odată ce ai resimțit această putere, e imposibil să te mai încrezi în propria ta forță neînsemnată. Cine ar încerca să zboare cu aripioarele unei vrăbii când i s-a dat puterea nemaipomenită a unui vultur? Și cine și-ar mai pune credința în meschinele prinosuri ale eului când i s-au pus dinainte darurile lui Dumnezeu? Ce anume îl determină să facă acest salt?

A. Sporirea încrederii

3. Mai întâi, ei trebuie să treacă prin ce s-ar putea numi „o perioadă de desfacere”. Aceasta nu trebuie să fie dureroasă, dar se resimte dureros de obicei. E ca și cum ți s-ar lua din lucruri, rareori înțelegându-se, la început, că li se recunoaște astfel doar lipsa de valoare. Cum poate fi percepută lipsa de valoare dacă cel ce trebuie să o perceapă nu e într-o postură din care să vadă lucrurile într-o altă lumină? Nu a ajuns încă la punctul în care poate face saltul întru totul în interior. Așa că planul va necesita uneori schimbări în cadrul unor împrejurări aparent exterioare. Aceste schimbări sunt întotdeauna utile. Când va învăța asta, profesorul lui Dumnezeu va trece la a doua etapă.

4. Pe urmă, profesorul lui Dumnezeu trebuie să treacă printr-o „perioadă de triere”. Aceasta e întotdeauna destul de dificilă, pentru că după ce a învățat că schimbările din viața lui sunt mereu utile - el trebuie acum să decidă totul pe baza

capacității fiecărui lucru de-a spori această utilitate sau de-a o restrânge. Va descoperi că multe, dacă nu cele mai multe din lucrurile pe care le-a prețuit odinioară, nu sunt decât o piedică în calea capacității lui de-a transfera ce-a învățat la situații noi, pe măsură ce apar. Deoarece a prețuit ce e de fapt nevaloros, nu va generaliza lecția de frica pierderii și a sacrificiului. Cere multă învățatură să înțelegi că toate lucrurile, întâmplările, întâlnirile și împrejurările sunt utile. În această lume a iluziei, ar trebui să li se acorde un dram de realitate numai în măsura în care sunt utile. Cuvântul „valoare” nu se poate aplica la altceva.

5. A treia etapă prin care trebuie să treacă profesorul lui Dumnezeu se poate numi „o perioadă de renunțare”. Dacă va fi interpretată ca o renunțare la dezirabil, va genera un conflict enorm. Puțini profesori ai lui Dumnezeu reușesc să evite total chinul acesta. Nu are însă niciun rost să triezi ce are valoare de ce nu are dacă nu faci și următorul pas evident. De aceea, perioada de suprapunere tinde să fie una în care profesorul lui Dumnezeu simte că i se cere să își sacrifice propriile interese în favoarea adevărului. Încă nu și-a dat seama cât de imposibilă ar fi o asemenea cerință. Poate să învețe acest lucru numai renunțând efectiv la ce nu are valoare. Așa învață că, unde s-a așteptat la durere, găsește în schimb o inimă ușoară și voioasă; iar, unde a crezut că i s-a cerut ceva, găsește un dar închinat lui.

6. Urmează acum „o perioadă de liniștire”. Este o perioadă de răgaz, în care profesorul lui Dumnezeu se odihnește o vreme în destul de bună pace. Acum își consolidează învățătura. Acum începe să vadă valoarea de transfer pe care o are ce a învățat. Potențialul ei e amețitor literalmente, profesorul lui Dumnezeu progresând acum până la punctul în care își vede în ea scăparea toată. „Renunță la ce nu vrei și păstrează doar ce vrei”. Ce simplu este evidentul! Și ce ușor de înfăptuit! Profesorul lui Dumnezeu are nevoie de această perioadă de răgaz. Nu a ajuns încă atât de departe pe cât crede. Dar, când e gata să își vadă iar de drum, merge alături de însoțitori puternici. Acum se odihnește un pic și și-i adună înainte de-a merge mai departe. De aici înainte nu va merge singur.

7. Următoarea etapă este într-adevăr „o perioadă de neliniștire”. Acum profesorul lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă că nu a știut de fapt ce are valoare și ce nu. De fapt, tot ce a învățat până acum e că nu vrea ce nu are valoare și că vrea ce are valoare. Dar propria lui triere nu l-a ajutat să învețe diferența dintre ele. Ideea de sacrificiu, atât de esențială propriului lui sistem de gândire, i-a făcut imposibilă judecata. A crezut că a învățat să fie dispus, dar vede acum că nu știe la ce folosește disponibilitatea. Iar acum trebuie să atingă o stare care poate să rămână imposibil de atins multă, multă vreme. Trebuie să învețe să lepede toată judecata și să ceară doar ce vrea cu adevărat în fiecare împrejurare. Dacă nu i s-ar întări cu atâta forță fiecare pas în direcția aceasta, i-ar fi extrem de greu!

8. Și, în final, urmează „o perioadă de realizare”. Aici se consolidează învățarea. Acum, umbrele întrezărite odinioară devin achiziții solide, pe care se poate conta atât în toate „momentele de criză”, cât și în momentele senine. De fapt, seninătatea e rezultatul lor: consecința unei învățături oneste, a consecvenței în gândire și a transferului deplin. Aceasta este etapa păcii adevărate, căci aici starea Cerului e reflectată pe deplin. De aici, calea spre Cer este deschisă și ușoară. De fapt, e chiar aici. Cine s-ar mai „duce” undeva dacă ar avea deja deplină liniște și pace? Și cine ar căuta să dea seninătatea pe ceva mai dezirabil? Ce poate fi mai dezirabil decât ea?

II. Onestitate

1. Toate celelalte trăsături ale profesorilor lui Dumnezeu se bazează pe încredere. Odată ce s-a dobândit aceasta, celelalte nu pot să nu urmeze. Numai cei încrezători își pot permite să fie onești, căci numai ei îi pot vedea valoarea. Onestitatea nu se aplică numai la ce spui. Termenul înseamnă de fapt consecvență. Nimic din ce spui nu contrazice ce gândești sau faci, niciun gând nu se opune altui gând, nicio faptă nu îți dezmente vorba și nicio vorbă nu e în dezacord cu alta. Așa sunt cei cu adevărat onești. La niciun nivel nu sunt în conflict cu ei înșiși. Și de aceea, le este imposibil să fie în conflict cu ceva sau cineva.

2. Liniștea și pacea pe care o resimt profesorii avansați ai lui Dumnezeu se datorează în mare parte deplinei lor onestități. Numai dorința de-a amăgi generează o stare de război. Cel concordant cu el însuși nici nu poate concepe o stare de conflict. Conflictul e rezultatul inevitabil al amăgirii de sine, iar amăgirea de sine e o dovadă a lipsei de onestitate. Pentru un profesor al lui Dumnezeu nu există provocare. Provocarea presupune îndoială, iar încrederea - sprijinul de nădejde al profesorilor lui Dumnezeu - face îndoiala cu neputință. De aceea, ei nu pot decât să reușească. În această privință, ca în toate lucrurile, sunt onești. Nu pot decât să reușească, pentru că nu fac niciodată numai voia lor. Ei aleg pentru toată omenirea, pentru toată lumea și toate lucrurile din ea, pentru neschimbătorul și neschimbatul mai presus de aparențe, pentru Fiul lui Dumnezeu și pentru Creatorul lui. Cum ar putea să nu reușească? Ei aleg cu deplină onestitate, la fel de siguri de alegerea lor ca de ei înșiși.

III. Toleranță

1. Profesorii lui Dumnezeu nu judecă. Să judeci înseamnă să fii neonest, căci a judeca înseamnă a-ți asuma o poziție pe care nu o ai. Judecata fără amăgire de sine e imposibilă. Judecata presupune că te-ai amăgit în privința fraților tăi. Și atunci cum ai putea să nu te amăgești în privința ta? Judecata presupune lipsa încrederii, iar încrederea rămâne temelia întregului sistem de gândire al profesorului lui Dumnezeu. Dacă o pierde pe aceasta, pierde tot ce-a învățat. Fără judecată, toate lucrurile sunt la fel de acceptabile, căci cine poate să judece altminteri? Fără judecată, toți oamenii sunt frați, căci cine stă separat? Judecata distruge onestitatea și sfârâma încrederea. Niciun profesor de-al lui Dumnezeu nu poate să judece, și să sperie a învăța.

IV. Blândețe

1. Profesorilor lui Dumnezeu le e cu neputință răul. Nici nu pot să facă rău, nici nu li se poate face vreunul. Răul e rezultatul judecării. E actul neonest ce vine în urma unui gând neonest. E un verdict de vinovăție la adresa unui frate, și deci la adresa propriei persoane. E sfârșitul păcii și negarea învățării. Răul demonstrează absența programei dumnezeiești și înlocuirea ei cu demența. Fiecare profesor de-al lui Dumnezeu trebuie să învețe - chiar de la începutul instruirii lui - că intenția de-a face rău îi va șterge orice urmă de funcție din conștiință. Îl va lăsa confuz, fricos, furios și suspicios. Și va face lecțiile Spiritului Sfânt imposibil de învățat. Iar

Profesorul lui Dumnezeu nu va putea fi auzit deloc, decât de cei ce își dau seama că răul nu poate realiza nimic. Din el nu poate ieși niciun câștig.

2. De aceea, profesorii lui Dumnezeu simt întru totul blânzi. Ei au nevoie de forța blândeții, căci tocmai prin ea funcția mântuirii devine ușoară. Celor ce vor să facă rău, le e de-a dreptul imposibilă. Celor pentru care intenția de-a face rău nu are înțeles, le este doar firească. Ce altă opțiune are înțeles pentru cei sănătoși la minte? Cine alege iadul când percepe o cale ce duce la Cer? Și cine ar alege slăbiciunea ce trebuie să rezulte din intenția de-a face rău, în locul puterii neabătute, atotcuprinzătoare și nețârmurite a blândeții? Puterea profesorilor lui Dumnezeu stă în blândețea lor, căci au înțeles că gândurile lor de rău nu vin nici de la Fiul lui Dumnezeu, nici de la Creatorul lui. Așa și-au unit gândurile cu Cel Care e Sursa lor. Și, de aceea, voia lor, care mereu a fost a Lui, e liberă a fi ea însăși.

V. Bucurie

1. Bucuria e rezultatul inevitabil al blândeții. Blândețea înseamnă că frica e imposibilă acum, și ce ar putea să vină să perturbe bucuria? Mâinile deschise ale blândeții sunt pline mereu. Cei blânzi nu au nicio durere. Nu pot să sufere. De ce să nu fie bucuroși? Sunt siguri că sunt iubiți și ocrotiți, precis. Bucuria însoțește blândețea cu aceeași certitudine cu care mâhnirea însoțește atacul. Profesorii lui Dumnezeu au încredere în El. Și sunt siguri că Profesorul Lui le merge înainte, încredințându-Se că niciun rău nu poate să ajungă la ei. Îi țin darurile și Îi urmează calea, căci Vocea lui Dumnezeu îi îndrumă în toate privințele. Bucuria e cântecul lor de mulțumire. Iar Cristos îi privește din înalt, recunoscător și El. Are tot atâta nevoie de ei ca ei de El. Ce bucurie să împărtășești scopul mântuirii!

VI. Neapărare

1. Profesorii lui Dumnezeu au învățat cum să fie simpli. Nu au vise ce trebuie apărute de adevăr. Nu încearcă să se facă pe ei înșiși. Bucuria lor vine din faptul că înțeleg Cine i-a creat. Oare are nevoie de apărare ce-a fost creat de Dumnezeu? Nimeni nu poate deveni profesor avansat al lui Dumnezeu până nu înțelege pe deplin că mecanismele de apărare nu sunt decât ridicole păzitoare de iluzii preasmintite. Cu cât e visul mai grotesc, cu atât mai aprige și mai puternice par mecanismele de apărare. Dar, când profesorul lui Dumnezeu consimte să privească dincolo de ele, în sfârșit, descoperă că, unde le văzuse, nu era nimic. La început, se lasă doar cu greu dez-amăgit. Dar, pe măsură ce îi sporește încrederea, învață tot mai repede. Iar, când coboară garda mecanismelor de apărare, nu primejdia vine. Ci siguranța. Pacea. Bucuria. Și Dumnezeu.

VII. Generozitate

1. Termenul „generozitate” are o semnificație specială pentru profesorul lui Dumnezeu. Nu e semnificația obișnuită a cuvântului; de fapt, e o semnificație ce trebuie învățată, și încă foarte atent. Ca toate celelalte atribute ale profesorilor lui Dumnezeu, și acesta se bazează în definitiv tot pe încredere, căci - fără încredere -

nimeni nu poate fi generos în adevăratul sens. Pentru lume, generozitatea înseamnă „a da” în sensul de „a ceda”. Pentru profesorii lui Dumnezeu, înseamnă a da pentru a păstra. Lucrul acesta s-a subliniat pe tot parcursul textului și al culegerii de exerciții, dar este poate mai străin de gândirea lumii decât multe alte idei din programa cursului nostru. Ciudățenia sporită a acestora nu constă decât în ușurința cu care se poate vedea că inversează gândirea lumii. În modul cel mai clar posibil și la cel mai simplu nivel, cuvântul înseamnă exact opusul pentru profesorii lui Dumnezeu și pentru lume.

2. Profesorul lui Dumnezeu e generos în interesul Sinelei. Acesta nu se referă însă la sinele de care vorbește lumea. Profesorul lui Dumnezeu nu vrea ceva ce nu poate să dea la rândul lui, căci își dă seama că, prin definiție, nu ar avea valoare pentru el. *Pentru ce l-ar vrea?* Poate numai să piardă din cauza lui. Nu poate câștiga. De aceea, nu caută ce poate păstra numai pentru el, pentru că asta e garanția pierderii. Nu vrea să sufere. De ce și-ar asigura propria-i durere? Dar *vrea să păstreze* - pentru el și, de aceea, pentru Fiul Lui - toate câte țin de Dumnezeu. Acestea sunt lucrurile ce îi aparțin. Pe acestea le poate da cu adevărată generozitate protejându-le de-a pururi pentru el însuși

VIII. Răbdare

1. Cine e sigur de rezultat își poate permite să aștepte, și așteaptă fără încordare. Răbdarea e ceva firesc pentru profesorul lui Dumnezeu. Tot ce vede e rezultat cert, într-un moment ce îi poate fi încă necunoscut, dar de care nu se îndoiește. Momentul va fi la fel de potrivit ca răspunsul. Iar lucrul acesta e adevărat în privința tuturor lucrurilor ce se întâmplă acum sau în viitor. Trecutul, deopotrivă, nu a cuprins greșeli; nimic ce nu a slujit atât în beneficiul lumii, cât și într-al cui a părut să i se întâmple. Poate că la vremea aceea nu s-a înțeles. Chiar și așa, profesorul lui Dumnezeu este dispus să își reconsidere toate deciziile trecute, dacă acestea aduc durere oricui. Răbdarea e ceva firesc pentru cei ce au încredere. Deoarece sunt siguri de interpretarea ultimă a tuturor lucrurilor din timp, nu le poate stârni frică niciun rezultat din câte s-au văzut deja sau din câte urmează încă să mai vină.

IX. Credință

1. Credința profesorului lui Dumnezeu se măsoară în funcție de progresele pe care le-a făcut în privința programei. Mai alege unele aspecte ale vieții la care să aplice ce a învățat, în timp ce pe altele le ține la distanță? Dacă da, progresul lui e limitat, iar încrederea încă nu i s-a stabilit cu fermitate. Credința este încrederea profesorului lui Dumnezeu că toate lucrurile vor fi rânduite prin Cuvântul lui Dumnezeu: nu unele, ci toate. În general, credința lui se fixează la început doar pe câteva probleme, rămânând atent limitată pentru o vreme. Să renunți la toate problemele și să le lași în seama unui singur Răspuns înseamnă să răstorni complet gândirea lumii. Și numai asta e credință. Numai asta merită să poarte acest nume. Dar merită atins fiecă grad, oricât de mic. După cum spune textul, faptul că ești gata nu înseamnă că și stăpânești.

2. Adevărata credință însă nu deviază. Consecventă fiind, e întru totul

onestă. Neabătută fiind, e plină de încredere. Bazată fiind pe neînfricare, e blândă. Certă fiind, e bucuroasă. Și, încrezătoare fiind, e tolerantă. Credința, așadar, combină în ea celelalte atribute ale profesorilor lui Dumnezeu. Ea implică acceptarea Cuvântului lui Dumnezeu și a felului în care El Își definește Fiul. Spre Ele e îndreptată mereu credința în adevăratul sens. Spre Ele privește, căutând până găsește. Neapărarea o însoțește firesc, iar condiția ei e bucuria. Și, odată ce-a găsit, se lasă cu certitudine tihnită pe acel unic ceva căruia i se cuvine credința totală.

X. Deschidere mentală

1. Poziția centrală a deschiderii mentale, poate ultimul din atributele pe care le dobândește profesorul lui Dumnezeu, se înțelege ușor când s-a recunoscut legătura pe care o are cu iertarea. Deschiderea mentală vine din lipsa judecății. Așa cum judecata închide mintea, blocând accesul Profesorului lui Dumnezeu, tot așa deschiderea mentală Îl invită să intre. Așa cum condamnarea îl judecă pe Fiul lui Dumnezeu și îl declară rău, tot așa deschiderea mentală îi permite să fie judecat de Vocea pentru Dumnezeu în numele Său. Așa cum proiecția vinovăției asupra lui l-ar trimite în iad, tot așa deschiderea mentală lasă imaginea lui Cristos să se extindă până la el. Numai cei deschiși la minte pot avea pace, pentru că numai ei îi văd rațiunea.

2. Cum iartă cei deschiși la minte? Se desprind de toate lucrurile care ar împiedica iertarea. Au abandonat lumea cu adevărat, și lasă să li se restituie cu o prospețime și o bucurie atât de nemaipomenite, încât nu și-ar fi putut închipui nicicând o asemenea schimbare. Nimic nu e acum cum era mai înainte. Tot ce părea odinioară șters și neînsuflețit acum sclipește. Și, mai presus de toate, lucrurile toate sunt bine-venite, căci amenințarea a trecut. Nu a rămas niciun nor să ascundă fața lui Cristos. Acum obiectivul e atins. Iertarea e obiectivul final al programei. Ea netezește calea pentru ce depășește cu mult toată învățarea. Programa nu face niciun efort să își întreacă obiectivul legitim. Iertarea e singurul ei scop, punctul la care converge, în final, toată învățarea. Și acesta e de ajuns.

3. Ai observat, probabil, că lista atributelor profesorilor lui Dumnezeu nu include lucruri care sunt moștenirea Fiului lui Dumnezeu. Termeni ca iubire, nepăcătoșenie, perfecțiune, cunoaștere și adevăr etern nu apar în contextul acesta. Ar fi cât se poate de nepotrivii aici. Ce-a dat Dumnezeu depășește într-atât programa noastră, încât învățarea dispare pur și simplu în prezența ei. Dar, cât timp prezența ei rămâne obscură, toată atenția revine de drept programei noastre. Profesorii lui Dumnezeu au funcția de-a aduce lumii adevărata învățare. Sau, mai bine zis, de-a-i aduce dezvățare, căci asta e „adevărata învățare” în lume. Profesorilor lui Dumnezeu le e dat să binevestească lumii deplina iertare. Fericiți sunt ei, căci sunt aducătorii mântuirii.

5. CUM SE REALIZEAZĂ VINDECAREA?

1. Vindecarea implică înțelegerea scopului pe care îl urmărește iluzia bolii. Fără aceasta, vindecarea e imposibilă.

I. Scopul perceput al bolii

1. Vindecarea se obține în clipa în care suferindul nu mai percepe nicio valoare în durere. Cine ar alege să sufere dacă nu ar crede că suferința îi aduce ceva, ceva de valoare pentru el? Trebuie să creadă că ea e un preț mic pentru ceva de o valoare mai mare. Căci boala e o opțiune, o decizie. E alegerea slăbiciunii, în convingerea greșită că ar fi putere. Când se petrece, adevărata putere e considerată o amenințare și vindecarea, un pericol. Boala e o metodă, concepută în nebunie, de a-l instala pe Fiul lui Dumnezeu pe tronul Tatălui său. Dumnezeu e văzut în afară, aprig și puternic, dornic să țină la El toată puterea. Numai prin moartea Lui poate să Îl învingă Fiul.

2. Și ce reprezintă vindecarea, potrivit acestei convingeri demente? Ea simbolizează înfrângerea Fiului lui Dumnezeu și triumful Tatălui său asupra lui. Ea reprezintă sfidarea absolută într-o formă directă pe care Fiul lui Dumnezeu e forțat să o recunoască. Ea întruchipează tot ce vrea să își ascundă acesta ca să își protejeze „viața”. Dacă e vindecăt, răspunde de propriile-i gânduri. Iar, dacă e răspunzător de propriile-i gânduri, va fi ucis ca să își demonstreze cât e de jalnic și de slab. Dar, dacă își alege singur moartea, slăbiciunea lui este puterea lui. Acum și-a dat ce i-ar da Dumnezeu, și așa a uzurpat complet tronul propriului său Creator.

II. Saltul perceptual

1. Vindecarea trebuie să aibă loc în exact aceeași proporție în care se recunoaște lipsa de valoare a bolii. Nu trebuie decât să spui: „Nu am nimic de câștigat din asta”, și ești vindecăt. Dar, pentru a o spune, trebuie să recunoști mai întâi niște adevăruri. În primul rând, e evident că deciziile țin de minte, nu de trup. Dacă boala nu e decât un mod greșit de-a rezolva o problemă, ea este o decizie. Iar, dacă este o decizie, mintea - și nu trupul — e cea care o ia. Rezistența la recunoașterea acestui fapt este enormă, pentru că existența lumii, după cum o percepi tu, depinde de credința că trupul e factorul decizional. Termeni ca „instincte”, „reflexe” și altele de felul lor reprezintă încercări de-a înzestra trupul cu motivatori nementali. De fapt, asemenea termeni nu fac decât să constate sau să descrie problema. Nu o rezolvă.

2. La baza vindecării stă acceptarea bolii ca decizie a minții, în vederea unui scop pentru care folosește trupul. Așa stau lucrurile cu toate formele de vindecare. Un pacient decide că lucrurile stau așa, și se însănătoșește. Dacă decide împotriva însănătoșirii, nu se va vindeca. Cine e doctorul? Numai mintea pacientului însuși. Rezultatul va fi ce hotărăște el să fie. Pare îngrijit de agenți speciali, dar ei nu fac decât să dea formă propriei lui alegeri. El îi alege să dea formă tangibilă dorințelor lui. Iar ei asta și fac, și nimic altceva. De fapt, nu e nevoie de ei. Pacientul ar putea să se ridice pur și simplu, fără ajutorul lor, și să spună: „Nu am nevoie de asta”. Nu există formă de boală care nu s-ar vindeca pe loc.

3. Care e singura condiție pentru acest salt perceptual? Iată care este: recunoașterea faptului că boala ține de minte și că nu are nimic de-a face cu trupul. Ce te „costă” recunoașterea acestui lucru? Te costă toată lumea pe care o vezi, căci

lumea nu va mai părea să domine mintea niciodată. Căci, cu recunoașterea acestui lucru, răspunderea îi revine cui îi aparține: nu lumii, ci celui ce privește lumea și o vede cum nu e. El vede ce alege să vadă. Nici mai mult, nici mai puțin. Lumea nu îi face nimic. Doar a crezut că îi face ceva. Și nici el nu îi face nimic lumii, pentru că s-a înșelat în privința ei. Iată unde stă, deopotrivă, eliberarea de vinovăție și de boală, căci sunt același lucru. Dar, pentru a accepta această eliberare, insignifianța trupului trebuie să fie o idee acceptabilă.

4. Cu ideea aceasta, durerea dispare pentru totdeauna. Dar cu ideea aceasta dispare și toată confuzia în privința creației. Nu e oare o consecință inevitabilă? Pune cauza și efectul în adevărata lor succesiune într-o singură privință, și învățătura se va generaliza și va transforma lumea. Valoarea de transfer a unei singure idei adevărate nu are nici limită, nici capăt. Rezultatul final al acestei lecții e reamintirea lui Dumnezeu. Ce mai înseamnă acum vinovăția, boala, durerea, dezastrul și toată suferința? Neavând rost, dispar. Și, odată cu ele, dispar și toate efectele pe care au părut să le cauzeze. Cauza și efectul nu fac decât să reproducă întocmai procesul de creație. Văzute în perspectiva lor corectă, fără distorsiuni și fără frică, ele restabilesc Cerul.

III. Funcția profesorului lui Dumnezeu

1. Dacă pacientul trebuie să își schimbe mentalitatea pentru a se vindeca, ce face profesorul lui Dumnezeu? Poate să schimbe mentalitatea pacientului în locul lui? Sigur că nu. Pentru cei dispuși deja să își schimbe mentalitatea, el nu are altă funcție decât să se bucure cu ei, căci au devenit profesori ai lui Dumnezeu alături de el. El are însă o funcție mai concretă în cazul celor ce nu înțeleg ce este vindecarea. Acești pacienți nu își dau seama că au ales boala, dimpotrivă, ei cred că boala i-a ales pe ei. Și nu sunt deschiși la minte în privința acestei chestiuni. Trupul le spune ce să facă, iar ei se supun. Nu au idee cât de dement este acest concept. Dacă ar bănuși cât este de dement, ar fi vindecați. Dar nu bănuiesc nimic. Pentru ei, separarea este cât se poate de reală.

2. La ei vin profesorii lui Dumnezeu, să reprezinte o altă alegere, de care pur și simplu au uitat. Simpla prezență a unui profesor de-al lui Dumnezeu îi ajută să își amintească. Gândurile lui cer dreptul de-a pune sub semnul întrebării ce a luat de bun pacientul. Ca mesageri ai lui Dumnezeu, profesorii Lui sunt simbolurile mântuirii. Ei îi cer pacientului să îl ierte pe Fiul lui Dumnezeu în propriul lui Nume. Ei reprezintă Alternativa. Cu Cuvântul lui Dumnezeu în minte, ei vin cu binecuvântări, nu să îi vindece pe bolnavi, ci să le amintească remediul pe care li l-a dat deja Dumnezeu. Nu mâinile lor vindecă. Nu vocea lor rostește Cuvântul lui Dumnezeu. Pur și simplu, ei dau ce li s-a dat. Își strigă frații, cu multă blândețe, să își întoarcă fața de la moarte: „Privește, Fiul lui Dumnezeu, ce îți poate oferi viața. Vrei să alegi boală în schimb?”

3. Profesorii avansați ai lui Dumnezeu nu iau în seamă niciodată formele bolii în care crede fratele lor. Să le ia în seamă ar însemna să uite că au toate același scop și, de aceea, nu sunt realmente diferite. Ei caută Vocea lui Dumnezeu în fratele acesta care vrea să se amăgească într-atât, încât să creadă că Fiul lui Dumnezeu poate să sufere. Și îi amintesc că nu el s-a făcut și că nu poate să nu rămână așa cum l-a creat Dumnezeu. Ei recunosc că iluziile nu pot avea niciun efect. Adevărul din mințile lor se întinde până la adevărul din mințile fraților lor, ca iluziile să nu fie întărite. Așa sunt aduse la adevăr, nu adevărul e adus la ele. Așa

sunt spulberate, nu prin voia altuia, ci prin unirea singurei Voințe cu ea însăși. Aceasta este funcția profesorilor lui Dumnezeu: să nu vadă nicio voie separată de a lor, și nici pe a lor separată de-a lui Dumnezeu.

6. VINDECAREA ESTE CERTĂ?

1. Vindecarea e întotdeauna certă. E imposibil să lași iluziile să fie aduse la adevăr, și să păstrezi iluziile. Adevărul demonstrează că iluziile nu au valoare. Profesorul lui Dumnezeu și-a văzut corecția propriilor greșeli în mintea pacientului, recunoscând-o drept ce este. Odată ce-a acceptat Ispășirea pentru el însuși, a acceptat-o și pentru pacient. Dar ce se întâmplă dacă pacientul folosește boala ca mod de viață, crezând că vindecarea e calea spre moarte? În cazul acesta, o vindecare bruscă ar putea precipita o depresie intensă și o senzație de pierdere atât de profundă, încât pacientul e în stare să încerce chiar să se distrugă. Neavând pentru ce să trăiască, se poate să își ceară moartea. Vindecarea trebuie să aștepte, pentru protecția lui.

2. Vindecarea va sta mereu deoparte când e privită ca amenințare. În clipa în care e bine-venită, e prezentă. Unde s-a dat vindecare, se va și primi. Și ce e timpul pe lângă darurile lui Dumnezeu? Ne-am referit de multe ori în text la vistieria cu comori acumulate în egală măsură pentru cel ce dă și cel ce primește darurile lui Dumnezeu. Niciunul nu se pierde, căci nu pot decât să sporească. Niciun profesor de-al lui Dumnezeu nu trebuie să se simtă dezamăgit dacă a oferit vindecare și nu pare să se fi primit. Nu e la latitudinea lui să judece când ar trebui să i se accepte darul. Să fie sigur că a fost primit și să aibă încredere că va fi acceptat când se va recunoaște ca binecuvântare, și nu ca blestem.

3. Nu e funcția profesorilor lui Dumnezeu să evalueze rezultatul darurilor lor. Funcția lor e doar să le dea. Odată ce au făcut-o, au dat și rezultatul, căci acesta face parte din dar. Nimeni nu poate dărui dacă e preocupat de rezultatul dăruirii. Ar fi o limitare a dăruirii înseși, și nu ar rămâne nici cel ce dă cu darul, nici cel care primește. Încrederea este o parte esențială a dăruirii; de fapt, e partea care face posibilă împărtășirea, partea care garantează că cel ce dă nu va avea de pierdut, ci doar de câștigat. Oare cine dă un dar și rămâne apoi cu darul, să fie sigur că se folosește după cum crede nimerit cel ce l-a dat? Asta nu e dăruire, ci încătușare.

4. Tocmai renunțarea la toată grija în privința darului îl face să fie dăruit cu adevărat. Și tocmai încrederea face posibilă adevărata dăruire. Vindecarea este schimbarea mentalității pe care Spiritul Sfânt din mintea pacientului o caută pentru el. Și tocmai Spiritul Sfânt din mintea celui care dă e Cel Ce îi dă darul. Cum să se piardă? Cum să fie ineficace? Cum să fie irosit? Vistieria lui Dumnezeu nu poate fi goală niciodată. Iar, dacă lipsește un singur dar, nu ar fi plină. Dar plinătatea ei e garantată de Dumnezeu. Ce griji poate să aibă atunci, un profesor de-al lui Dumnezeu de soarta darurilor sale? Când Dumnezeu Îi dă lui Dumnezeu, cine - în acest schimb sfânt - poate primi mai puțin decât totul?

7. VINDECAREA TREBUIE REPETATĂ?

1. Întrebarea își răspunde singură de fapt. Vindecarea nu poate fi repetată. Dacă pacientul este vindecat, ce mai rămâne atunci de vindecat în el? Iar, dacă vindecarea este certă, după cum am spus deja că e, ce mai e de repetat? Pentru profesorul lui Dumnezeu, a rămâne preocupat de rezultatul vindecării înseamnă a limita vindecarea. Iar acum, chiar mintea profesorului lui Dumnezeu are nevoie să se vindece. Și tocmai asta trebuie să faciliteze el. El e acum pacientul, și trebuie să se considere așa. A făcut o greșală și trebuie să fie dispus să își schimbe mentalitatea în privința ei. I-a lipsit încrederea ce face posibilă dăruirea adevărată și nu a primit, prin urmare, foloasele propriului său dar.

2. De câte ori a încercat să fie un canal de vindecare, profesorul lui Dumnezeu a reușit. Dacă e tentat să se îndoiască de acest lucru, să nu își repete efortul precedent. Acesta a fost deja maxim, pentru că Spiritul Sfânt l-a acceptat așa și tot așa l-a folosit. Acum, profesorul lui Dumnezeu are de urmat o singură direcție, trebuie să își folosească rațiunea să își spună că și-a dat problema Celui Ce nu poate da greș, și trebuie să recunoască că propria lui incertitudine nu e iubire, ci frică, și ură deci. Poziția lui a devenit astfel inconsistentă, căci îi oferă ură cui i-a oferit iubire. Așa ceva e imposibil. Odată ce a oferit iubire, se poate primi numai iubire.

3. Iată în ce trebuie să se încreadă profesorul lui Dumnezeu. Iată ce se înțelege de fapt prin afirmația că singura răspundere a făcătorului de miracole e să accepte Ispășirea pentru el. Profesorul lui Dumnezeu e un făcător de miracole pentru că dă darurile pe care le-a primit. Dar trebuie să le accepte mai întâi. Nu trebuie să facă mai mult, și nici nu poate să facă mai mult. Acceptând vindecarea, poate să o dea. Dacă se îndoiește de acest lucru, să își aducă aminte Cine a dat darul și Cine l-a primit. Așa i se corectează îndoiala. A crezut că darurile lui Dumnezeu pot fi luate înapoi. Asta a fost o greșală, dar nu și una cu care să rămână. Așa că profesorul lui Dumnezeu poate doar să o recunoască drept ce e și să o lase să îi fie corectată.

4. Una dintre tentațiile cel mai greu de recunoscut este aceea că a te îndoii de o vindecare din cauza aparentei persistențe a simptomelor e o eroare sub forma lipsei de încredere. Ca atare, este un atac. Pare, de obicei, să fie tocmai invers. Pare lipsit de logică, la început, să ți se spună că persistența grijii este un atac. Ca aspect, are toate aparențele iubirii. Dar iubirea fără încredere e cu neputință, iar îndoiala și încrederea nu pot coexista. Iar ura trebuie să fie opusul iubirii, indiferent ce formă ia. Nu te îndoii de dar, și îți va fi imposibil să te îndoiești de rezultat. Asta e certitudinea care le dă profesorilor lui Dumnezeu puțința de-a fi făcători de miracole, căci și-au pus încrederea în El.

5. La baza îndoielii de rezultatul unei probleme date spre soluționare Profesorului lui Dumnezeu stă întotdeauna îndoiala de sine. Iar aceasta implică, negreșit, că încrederea s-a pus într-un sine iluzoriu, căci numai un sine ca acesta poate fi pus la îndoială. Iluzia aceasta poate lua multe forme. Poate e o frică de slăbiciune și de vulnerabilitate. Poate e o frică de eșec și de rușinea asociată unei senzații de inadecvare. Poate e o jenă vinovată ce izvorăște dintr-o falsă umilință. Forma greșelii nu e importantă. Ce e important e doar recunoașterea unei greșeli ca greșală.

6. Greșala e întotdeauna o formă de preocupare de sine soldată cu excluderea pacientului. E nerecunoașterea lui ca parte a Sinelui, reprezentând deci

o confuzie de identitate. Conflictul despre ce ești și ai intrat în minte și ai ajuns să te înșeli în privința ta. Și te înșeli în privința ta pentru că ai negat Sursa creației tale. Dacă oferi numai vindecare, nu te poți îndoii. Dacă vrei cu adevărat rezolvarea problemei, nu te poți îndoii. Dacă ești sigur care e problema, nu te poți îndoii. Îndoiala e rezultatul unor dorințe conflictuale. Fii sigur de ce vrei, și îndoiala devine imposibilă.

8. CUM SE POATE EVITA PERCEPEREA UNEI ORDINI A DIFICULTĂȚILOR?

1. Credința într-o ordine a dificultăților stă la baza percepției lumii. Ea se bazează pe diferențe; pe fundal neregulat și prim-plan labil, pe înălțimi inegale și mărimi diverse, pe grade variabile de întuneric și lumină, și pe mii de contraste în care fiecare lucru văzut e în competiție cu fiecare altul pentru a fi recunoscut. Un obiect mai mare îl pune în umbră pe unul mai mic. Un lucru mai strălucitor distrage atenția de la un altul cu o mai mică intensitate de atracție. Și o idee mai amenințătoare, sau una considerată mai de dorit după standardele lumii, dă peste cap tot echilibrul mental. Ce văd ochii trupului e numai conflict. Nu recurge la ei pentru pace și înțelegere.

2. Iluziile sunt întotdeauna iluzii de diferențe. Cum ar putea să fie altfel? Prin definiție, o iluzie este o încercare de-a face o realitate din ceva considerat de maximă importanță, dar recunoscut ca neadevărat. Mintea caută, de aceea, să îl facă adevărat din intensitatea dorinței de-a și-l însuși. Iluziile sunt parodii ale creației; încercări de-a conferi adevăr minciunilor. Considerând adevărul inacceptabil, mintea se revoltă împotriva adevărului și își dă iluzia biruinței. Considerând sănătatea o povară, se retrage în vise febrile. Și, în aceste vise, mintea e separată, diferită de alte minți, cu diferite interese numai ale ei și cu puțința de-a și satisface nevoile pe socoteala altora.

3. De unde vin toate aceste diferențe? Sigur, par să fie în lumea din afară. Dar este cert că mintea e cea care judecă ce văd ochii. Mintea e cea care interpretează mesajele ochilor și le dă „înțeles”. Iar acest înțeles nu există nicidecum în lumea din afară. Ce se vede ca „realitate” este, pur și simplu, ce preferă mintea. Ea își proiectează în afară ierarhia de valori și apoi trimite ochii trupului să o găsească. Ochii trupului nu vor vedea niciodată decât prin diferențe. Dar percepția nu se bazează pe mesajele aduse de ei. Numai mintea evaluează mesajele lor, așa că numai mintea răspunde de vedere. Ea singură decide dacă ce se vede e real sau iluzoriu, dorit sau nedorit, plăcut sau dureros.

4. Erorile de percepție survin tocmai în activitățile de triere și categorisire ale minții. Tocmai aici trebuie efectuată corecția. Mintea clasifică ce îi aduc ochii trupului în funcție de valorile ei preconceptuate, judecând unde se potrivește cel mai bine fiecare informație senzorială. Ce bază ar putea fi mai greșită decât asta? Nerecunoscându-se pe sine, și-a cerut sie înseși să își dea ce va fi numai bun să intre în aceste categorii. Și odată ce-a făcut-o, conchide că respectivele categorii trebuie să fie adevărate. Pe asta se bazează judecarea tuturor diferențelor, pentru că de asta depind judecățile lumii. Oare se poate conta în vreo privință pe acest „raționament” confuz și lipsit de orice sens?

5. Vindecarea nu poate avea o ordine a dificultății pur și simplu pentru că toată boala e o iluzie. Oare e mai greu de spulberat credința dementului într-o

halucinație mai mare decât într-una mai mică? Va accepta mai repede irealitatea unei voci mai tari pe care o aude decât a uneia mai slabe? Va alunga cu mai multă ușurință un gând șoptit ce îi cere să ucidă decât unul răcnit? Și credibilitatea pe care o au, în percepția lui, dracii pe care îi vede e afectată oare de numărul furcilor pe care le au în mâini? Minteia lui le-a categorisit reale chiar pe toate, așa că toate sunt reale pentru el. Când își dă seama că toate sunt iluzii, vor dispărea. La fel și cu vindecarea. Proprietățile iluziilor care par să le facă diferite sunt irelevante de fapt, căci proprietățile lor sunt la fel de iluzorii ca ele.

6. Ochii trupului vor continua să vadă diferențe. Dar mintea care s-a lăsat să fie vindecată nu le va mai confirma. Vor fi unii ce par „mai bolnavi” decât alții, iar ochii trupului vor raporta aparențele schimbate ale acestora ca mai înainte. Dar mintea vindecată le va pune pe toate într-o singură categorie: irealități. Acesta e darul Profesorului ei: înțelegerea faptului că numai două categorii au înțeles în trierea mesajelor pe care le primește mintea din ce pare a fi lumea exterioară. Și, din acestea două, numai una e reală. Așa cum realitatea e reală întru totul, independent de mărime, formă, timp și loc - căci nu pot să existe diferențe în cadrul ei -, tot așa și între iluzii nu sunt deosebiri. Singurul răspuns la orice fel de boală este vindecarea. Singurul răspuns la toate iluziile este adevărul.

9. SE IMPUN SCHIMBĂRI IN VIAȚA PROFESORILOR LUI DUMNEZEU?

1. Schimbări se impun în *mințile* profesorilor lui Dumnezeu. Acestea pot să implice sau să nu implice schimbări în situația exterioară. Amintește-ți că nimeni nu e acolo unde e din întâmplare, iar întâmplarea nu joacă niciun rol în planul dumnezeiesc. E foarte improbabil ca schimbările de atitudine să nu constituie primul pas în instruirea proaspătului profesor al lui Dumnezeu. Nu există însă un tipar prestabilit, din moment ce instruirea e întotdeauna foarte individualizată. Sunt unii care sunt chemați să își schimbe viața aproape imediat, dar acestea sunt, în general, cazuri speciale. Marea majoritate primesc un program de instruire cu desfășurare lentă, în care se corectează cât mai multe greșeli anterioare. Relațiile, mai ales, trebuie percepute corect, și trebuie înlăturate toate pietrele unghiulare ale neiertării. Altfel, rămâne o bază pe care vechiul sistem de gândire poate reveni.

2. Pe măsură ce progresează în instruire, profesorul lui Dumnezeu învață o singură lecție tot mai temeinic. Nu își mai ia deciziile proprii, ci Îi cere Profesorului său răspunsul, și pe acesta îl urmează ca ghid de conduită. Lucrul acesta devine tot mai ușor, pe măsură ce profesorul lui Dumnezeu învață să renunțe la propria lui judecată. Renunțarea la judecată, premisa evidentă pentru a auzi Vocea lui Dumnezeu, e de obicei un proces destul de lent, nu pentru că este dificil, ci pentru că poate fi perceput ca o insultă personală. Instruirea pe care o oferă lumea urmărește atingerea unui obiectiv direct opus obiectivului programei noastre. Lumea instruieste în vederea bizuirii pe propria judecată ca și criteriu de maturitate și putere. Programa noastră instruieste în vederea renunțării la judecată ca și condiție necesară a mântuirii.

10. CUM SE RENUNȚĂ LA JUDECATĂ?

1. Judecata, ca alte mecanisme prin care se menține lumea iluziilor este greșit înțeleasă de lume. De fapt, e confundată cu înțelepciunea și se substituie adevărului. În felul în care folosește lumea termenul, un individ este capabil atât de judecată „bună”, cât și „rea”, iar educația lui țintește să o întărească pe cea dintâi și să o reducă la minimum pe cea de-a doua. Și totuși, se face considerabil de multă confuzie în privința înțelesului acestor categorii. Ce este pentru unul o judecată „bună” pentru altul e o judecată „rea”. În plus, chiar și aceeași persoană clasifică aceeași faptă o dată ca dovadă de judecată „bună” și, altă dată, ca dovadă de judecată „rea”. Și nu se pot preda criterii consecvente pentru determinarea acestor categorii. În orice moment, studentul poate să nu fie de acord cu ce spune despre ele așa-zisul lui profesor, iar profesorul însuși poate fi inconsecvent în ce crede. Judecata „bună”, în termenii aceștia, nu înseamnă nimic. Și nici cea „rea”.

2. E necesar ca profesorul lui Dumnezeu să își dea seama, nu că nu trebuie să judece, ci că nu poate. Renunțând la judecată, renunță doar la ce nu a avut. Renunță la o iluzie; sau, mai bine spus, are iluzia că renunță. De fapt, nu a făcut decât să devină mai onest. Recunoscând că i-a fost mereu imposibil să judece, nu mai încearcă să o facă. Nu e vorba de un sacrificiu. Dimpotrivă, se pune într-o postură în care judecata poate avea loc *prin* el, și nu *de către* el. Iar această judecată nu e nici „rea”, nici „bună”. E singura judecată ce există și este numai una: „Fiul lui Dumnezeu este nevinovat, iar păcatul nu există”.

3. Obiectivul programei noastre, spre deosebire de ce urmărește învățarea lumii, e recunoașterea că judecata în sens obișnuit este cu neputință. Asta nu e o opinie, ci un fapt. Ca să judeci ceva cum trebuie, ar trebui să fii pe deplin conștient de o serie inimaginabil de vastă de lucruri - trecute, prezente și viitoare. Ar trebui să recunoști dinainte toate efectele judecăților tale asupra tuturor ființelor și lucrurilor implicate în ele în orice fel. Și ar trebui să fii sigur că nu ai distorsiuni de percepție, ca judecata să îți fie într-o dreaptă în privința tuturor celor pe care cade acum și în viitor. Cine e în măsură să facă așa ceva? Cine ar pretinde asta despre sine însuși, altfel decât în iluzii de grandoare?

4. Adu-ți aminte de câte ori ai crezut că ai toate „datele” necesare pentru judecată, și cum te-ai mai înșelat! Există oare cineva care sa nu fi avut această experiență? Oare ai idee de câte ori doar ai crezut că ai dreptate, fără să îți dai seama vreodată că te-ai înșelat? De ce îți-ai alege o bază atât de arbitrară pentru a lua decizii? Înțelepciunea nu e judecată, ci renunțarea la judecată. Mai emite, atunci, o singură judecată. Următoarea: există Cineva cu tine a Cărui judecată e perfectă. El are toate datele - trecute, prezente și viitoare. Cunoaște toate efectele judecății Sale asupra tuturor ființelor și lucrurilor implicate în orice fel. Și e cât se poate de drept cu fiecare, pentru că nu are distorsiuni de percepție.

5. De aceea, debarasează-te de judecată, nu cu regret, ci răsufând recunoscător. Ești liber acum de o povară atât de mare, încât sub greutatea ei nu ai putut decât să te clatini și să cazi. Și nu a fost decât iluzie. Nimic altceva. Acum, profesorul lui Dumnezeu se poate ridica despovărat și își poate continua drumul cu lejeritate. Dar nu e singurul folos pe care să îl fi dobândit. I-a dispărut senzația de grijă, căci nu are niciuna. A dat-o, odată cu judecata. S-a dat pe el Celui în a Cărui judecată a ales acum să se încreadă, în loc de-a lui. Acum nu face greșeli. Căci Călăuza lui e sigură. Și, unde venea el să judece, vine acum să binecuvânteze. Unde râde acum, venea înainte să plângă.

6. Nu e greu să renunți la judecată. Dar e extrem de greu să încerci să o ții. Profesorul lui Dumnezeu se debarasează fericit de ea în clipa în care recunoaște cât îl costă. Toată urâtenia pe care o vede în jur e consecința ei. Toată durerea pe care o privește e rezultatul ei. Toată singurătatea și toată senzația pierderii, a trecerii timpului și a deznădejzii crescânde, a disperării insuportabile și a fricii de moarte - toate acestea au venit din ea. El știe acum că aceste lucruri nu trebuie să fie. Niciunul nu e adevărat. Căci a renunțat la cauza lor, iar ele, nefiind decât efectele alegerii lui greșite, s-au desprins de el. Profesorul lui Dumnezeu, pasul acesta îți va aduce pace. Poate să îți fie greu să nu vrei altceva?

11. CUM E POSIBILĂ PACEA ÎN LUMEA ACEASTA?

1. E o întrebare pe care trebuie să și-o pună fiecare. Firește, pacea pare să fie imposibilă aici. Și totuși, Cuvântul lui Dumnezeu promite alte lucruri care par imposibile, pe lângă acesta. Cuvântul Lui a promis pace. A mai promis că nu există moarte, că învierea trebuie să aibă loc și că renașterea e moștenirea omului. Lumea pe care o vezi nu poate fi lumea pe care o iubește Dumnezeu, și totuși, Cuvântul Lui ne asigură că El iubește lumea. Cuvântul lui Dumnezeu a promis că pacea e posibilă aici, iar ce promite El nu poate să fie imposibil. Dar e adevărat că lumea trebuie privită altfel, dacă e să se accepte promisiunile Lui. Ce este lumea e doar un fapt. Nu poți alege ce să fie. Dar poți alege cum să o vezi. De fapt, chiar *trebuie* să alegi.

2. Să revenim la problema judecării. De data aceasta, întrebă-te ce are o mai mare probabilitate de adevăr: judecata ta sau Cuvântul lui Dumnezeu. Căci ele spun lucruri diferite despre lume și lucruri atât de opuse, încât nu are sens să încerci să le reconciliezi. Dumnezeu oferă lumii mântuire; judecata ta vrea să o condamne. Dumnezeu spune că nu există moarte; judecata ta nu vede decât în moarte inevitabilul sfârșit al vieții. Cuvântul lui Dumnezeu te asigură că El iubește lumea; judecata ta spune că e ceva de neiubit. Cine are dreptate? Căci unul dintre voi nu are. Așa și trebuie să fie.

3. După cum explică textul, Spiritul Sfânt este Răspunsul la toate problemele pe care le-ai făurit. Aceste probleme nu sunt reale, dar asta nu e ceva comprehensibil pentru cei ce cred în ele. Și fiecare crede în ce și-a făurit, căci tocmai crezându-le le-a făurit. În situația aceasta ciudată și paradoxală - fără înțeles și fără sens, dar din care nu pare posibilă nicio ieșire -, Dumnezeu Și-a trimis Judecata să îi răspundă alei tale. Cu blândețe, Judecata Lui o substituie pe-a ta. Și, prin această substituie, incomprehensibilul e preschimbat în comprehensibil. Cum e posibilă pacea în lumea aceasta? În judecata ta nu e posibilă și nicicând nu poate fi. Dar, în Judecata Lui, ce se reflectă aici, e numai pace.

4. Pacea le e cu neputință celor ce au războiul în priviri. Pacea le e inevitabilă celor ce oferă pace. Atunci, ce ușor se scapă de judecata pe care o ai asupra lumii! Nu lumea face pacea să pară imposibilă. Imposibilă e lumea pe care o vezi. Dar Judecata lui Dumnezeu asupra acestei lumi sucite a izbăvit-o și a făcut-o aptă să primească bucuroasă pacea. Iar pacea se pogoară asupra ei ca răspuns voios. Acum, locul păcii e aici, căci a intrat un Gând dumnezeiesc. Ce altceva decât un Gând dumnezeiesc preface iadul în Cer pur și simplu fiind ce este? Pământul se închină în fața Prezenței lui pline de grație, iar el se apleacă drept răspuns, să îl

ridice înapoi. Acum, întrebarea este alta. Nu mai este: „E posibilă pacea în lumea aceasta?” ci: „Nu e imposibil ca pacea să lipsească de aici?”

12. DE CÂȚI PROFESORI DE-AI LUI DUMNEZEU ESTE NEVOIE PENTRU MÂNTUIREA LUMII?

1. Răspunsul la această întrebare este - unu. E de ajuns un singur profesor absolut perfect, a cărui învățare s-a încheiat. Acesta, sfințit și izbăvit, devine Sinele Care e Fiul lui Dumnezeu. Cel ce a fost mereu într-un tot spirit nu se mai vede acum ca trup, și nici măcar ca într-un trup. El este, de aceea, fără limite. Și, fără limite fiind, gândurile lui se unesc cu ale lui Dumnezeu în vecii vecilor. Percepția lui de sine se bazează pe Judecata lui Dumnezeu, nu pe a lui. El împărtășește astfel Voia lui Dumnezeu și Îi aduce Gândurile la minți încă delirante. El e de-a pururi una, fiind cum l-a creat Dumnezeu. L-a acceptat pe Cristos și este mântuit.

2. Așa devine fiul omului Fiul lui Dumnezeu. Nu este realmente o schimbare, ci o schimbare de mentalitate. Nimic nu se schimbă în exterior, dar tot ce e interior reflectă acum numai Iubirea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mai poate fi temut, căci mintea nu mai vede motive de pedeapsă. Profesorii lui Dumnezeu par să fie mulți pentru că asta e nevoia lumii. Dar, uniți fiind în vederea unui singur scop - un scop pe care îl împărtășesc cu Dumnezeu -, cum ar putea să fie separați unul de altul? Ce contează dacă apar, atunci, sub multe forme? Mințile lor sunt una; unirea lor este deplină. Iar Dumnezeu lucrează acum prin ei ca unitate, căci asta chiar și sunt.

3. De ce e necesară iluzia mulțimii? Numai pentru că realitatea nu e ceva de înțeles pentru cine delirează. Numai foarte puțini pot auzi Vocea lui Dumnezeu, și chiar și ei nu Îi pot comunica mesajele direct prin Spiritul care le-a dat. Au nevoie de un mediu prin care comunicarea să le devină cu puțință celor ce nu își dau seama că sunt spirit. Un trup pe care îl pot vedea. O voce pe care o înțeleg și o ascultă, fără frica de care s-ar ciocni în ei adevărul. Nu uita că adevărul poate veni numai unde e primit fără frică. De aceea, profesorii lui Dumnezeu au nevoie de un trup, căci unitatea lor nu poate fi recunoscută direct.

4. Dar ce face din ei profesorii lui Dumnezeu e faptul că recunosc rostul adecvat al trupului. Pe măsură ce avansează în profesia lor, devin tot mai siguri că funcția trupului e doar aceea de-a lăsa Vocea lui Dumnezeu să vorbească prin el urechilor umane. Iar aceste urechi vor duce, în mintea celui ce aude, mesaje care nu sunt din lumea aceasta și pe care mintea le va înțelege datorită Sursei lor. Din această înțelegere va veni recunoașterea - în acest nou profesor al lui Dumnezeu - a adevăratului rost al trupului, singurul folos pe care îl au cu adevărat. Această lecție e de ajuns să lase gândul unității să pătrundă, și ce e una va fi recunoscut ca atare. Profesorii lui Dumnezeu par să împărtășească iluzia separării, dar - datorită scopului în care folosesc trupul - ei nu cred în iluzie în ciuda aparențelor.

5. Lecția principală e mereu aceasta: trupul va deveni pentru tine lucrul pentru care îl folosești. Folosește-l pentru păcat sau pentru atac, care e același lucru cu păcatul, și îl vei vedea păcătos. Deoarece e păcătos, e slab și, slab fiind, suferă și moare. Folosește-l să aduci Cuvântul lui Dumnezeu celor care nu îl au, și trupul devine sfânt. Deoarece e sfânt, nu poate fi bolnav și nici nu poate să moară. Când nu mai e util, e lăsat deoparte și asta-i tot. Mintea ia decizia aceasta, după

cum ia toate deciziile responsabile de starea trupului. Dar profesorul lui Dumnezeu nu ia decizia aceasta singur. Ar însemna să dea trupului un alt rost decât cel care îl ține sfânt. Vocea lui Dumnezeu îi va spune când și-a îndeplinit rolul, tot așa cum îi spune și care îi este funcția. El nu suferă nici mergând, nici rămânând. Boala îi este acum cu neputință.

6. Unitatea și boala nu pot coexista. Profesorii lui Dumnezeu aleg să se uite un timp la vise. E o decizie conștientă. Căci au învățat că toate deciziile se iau conștient, conștientizându-le pe deplin consecințele. Visul spune altfel, dar cine își mai pune credința în vise odată ce le-a recunoscut drept ce sunt? Conștientizarea visării este adevărata funcție a profesorilor lui Dumnezeu. Ei se uită cum merg și vin figurile din vis, cum se transformă și se schimbă, cum suferă și mor. Dar nu sunt amăgiți de ce văd. Ei recunosc că a vedea o figură din vis ca bolnavă și separată nu e mai real decât a o considera sănătoasă și frumoasă. Dar unitatea nu e ceva ce ține de vise. Și tocmai asta recunosc profesorii lui Dumnezeu că stă în spatele visului, dincolo de toate aparențele, și totuși, negreșit a lor.

13. CARE E ADEVĂRATUL ÎNȚELES AL SACRIFICIULUI?

1. Deși în realitate termenul de sacrificiu e absolut lipsit de înțeles, el are înțeles în lume. Ca toate lucrurile din lume, înțelesul lui e temporar și se va stinge, până la urmă, în nimicul din care a venit, când nu va mai avea niciun folos. Acum, adevăratul lui înțeles este o lecție. Ca toate lecțiile, și aceasta e o iluzie, căci în realitate nu e nimic de învățat. Dar iluzia aceasta trebuie înlocuită cu un instrument corectiv: o altă iluzie ce o înlocuiește pe prima, în așa fel încât să dispară amândouă în final. Prima iluzie, care trebuie înlăturată înainte de-a putea prinde rădăcini un alt sistem de gândire, este aceea că e un sacrificiu să renunți la lucrurile acestei lumi. Ce altceva ar putea fi decât o iluzie, din moment ce însăși lumea aceasta nu e nimic mai mult?

2. Cere multă învățătură atât să îți dai seama, cât și să accepți că lumea nu are nimic de dat. Ce poate să însemne sacrificarea nimicului? Nu poate să însemne că ai mai puțin din cauza ei. Nu există sacrificiu în termenii lumii care să nu implice trupul. Gândește-te un pic ce numește lumea sacrificiu. Putere, faimă, bani, plăcere fizică - cine e „eroul” căruia îi aparțin toate aceste lucruri? Pot să însemne ceva decât pentru un trup? Dar un trup nu poate evalua. Căutând astfel de lucruri, mintea se asociază cu trupul, făcându-și obscură propria Identitate și pierzând din vedere ce este cu adevărat.

3. Odată ce a apărut confuzia aceasta, minții îi devine imposibil să înțeleagă că toate „plăcerile” lumii nu sunt nimic. Dar ce sacrificiu implică asta - și este chiar un sacrificiu! Mintea s-a condamnat acum să caute fără să găsească, să fie veșnic nesatisfăcută și nemulțumită, să nu știe ce vrea să găsească de fapt. Cine poate evita această condamnare de sine? Numai prin Cuvântul lui Dumnezeu ar putea să o evite. Căci condamnarea de sine e o decizie în privința identității, și nimeni nu pune la îndoială ce se consideră a fi. Poate pune la îndoială totul, dar nu și asta.

4. Profesorii lui Dumnezeu nu pot să își regrete renunțarea la plăcerile lumii. Oare e un sacrificiu să renunți la durere? Ii displace oare unui adult să renunțe la niște jucării pentru copii? Oare mai tânjește să vadă abatorul privirea

celui care a întrezărit deja fața lui Cristos? Niciunul dintre cei ce au scăpat de lume și de toate relele ei nu se uită înapoi la ea cu condamnare. Dar trebuie să se bucure că e liber de tot sacrificiul pe care i-l cer valorile ei. Lor își sacrifică toată pacea. Lor își sacrifică toată libertatea. Și, ca să și le însușească, trebuie să își sacrifice speranța Cerului și amintirea Iubirii Tatălui său. Cine, întreg la minte fiind, alege nimicul ca substitut pentru tot?

5. Care e adevăratul înțeles al sacrificiului? El e costul credinței în iluzii. E prețul care trebuie plătit pentru negarea adevărului. Nu există plăcere a lumii care să nu îl ceară, căci - altfel - plăcerea s ar considera durere, și nimeni nu cere durere dacă o recunoaște. Ideea de sacrificiu e cea care îl orbește. Nu vede ce cere. Și, de aceea, caută într-o mie de feluri și într-o mie de locuri, crezând de fiecare dată că a găsit și rămânând dezamăgit de fiecare dată. „Caută, dar nu afla” rămâne porunca aspră a acestei lumi, și niciunul dintre cei ce urmăresc obiectivele lumii nu poate face altfel.

6. Cursul acesta poate crezi că îți cere să sacrifici tot ce îți este realmente drag. Într-un sens, e adevărat, căci îndrăgești ce îl răstignește pe Fiul lui Dumnezeu, iar cursul urmărește să îl elibereze. Dar să nu înțelegi greșit ce înseamnă sacrificiul. Căci înseamnă întotdeauna renunțarea la ce vrei. Dar ce anume vrei, profesorul lui Dumnezeu? Ai fost chemat de Dumnezeu și ai răspuns. Vrei acum să sacrifici Chemarea respectivă? Puțini au auzit-o încă, și nu pot decât să îți ceară ajutorul. Altă speranță nu e în toată lumea, în care să se încreadă. Altă voce nu e în toată lumea, care să fie un ecou al Vocii Lui. Dacă vrei să sacrifici adevărul, ei stau în iad. Și, dacă stau, o să rămâi și tu cu ei.

7. Nu uita că sacrificiul e total. Nu există jumătăți de sacrificiu. Nu poți renunța la Cer doar parțial. Nu poți fi doar un pic în iad. Cuvântul lui Dumnezeu nu are excepții. Iată ce îl face sfânt și mai presus de lume. Tocmai sfințenia lui arată spre Dumnezeu. Tocmai sfințenia lui te ocrotește. E negat dacă îți ataci fratele pentru orice. Căci tocmai aici are loc ruptura de Dumnezeu. O ruptură care este imposibilă. O ruptură care nu se poate întâmpla. Dar o ruptură în care vei crede cu siguranță, pentru că ai înscenat o situație care e imposibilă. Iar, în această situație, imposibilul poate părea să se întâmple. Pare să se întâmple cu prețul „sacrificării” adevărului.

8. Profesorul lui Dumnezeu, nu uita ce înseamnă sacrificiul și amintește-ți ce trebuie să însemne, ca și cost, fiecă decizie pe care o ei. decide în favoarea lui Dumnezeu, și ți se dă totul fără niciun cost. Decide împotriva Lui, și alegi nimicul, cu prețul conștientizării totului. Ce vrei să predai? Adu-ți aminte numai ce vrei să înveți. Căci asta ar trebui să te preocupe. Ispășirea este pentru tine. Învățarea ta o reclamă și învățarea ta o dă. Lumea nu o conține. Învăță însă acest curs, și e a ta. Dumnezeu îți oferă Cuvântul Lui, căci are nevoie de profesori. Cum altfel I Se mântuiește Fiul?

14. CUM SE VA SFARȘI LUMEA?

1. Poate oare să sfârșească ce nu are început? Lumea se va sfârși cu o iluzie, cum a și început. Dar sfârșitul ei va fi o iluzie a îndurării. Iluzia iertării, deplină, neexcluzând pe nimeni, de o blândețe nelimitată, o va acoperi, ascunzând tot răul, tot păcatul, și punând capăt vinovăției pentru totdeauna. Așa sfârșește

lumea pe care vinovăția a făcut-o, căci nu mai are rost acuma și dispăre. Tatăl iluziilor este credința că ele au un rost, că servesc unei nevoi sau satisfac o lipsă. Percepute fără vreun rost, nu se mai văd. Li se recunoaște inutilitatea și dispar. Cum altfel ar putea sfârși iluziile toate? Au fost aduse la adevăr, iar adevărul nu le-a văzut. A trecut, pur și simplu, cu vederea ceva ce nu are înțeles.

2. Până iertarea nu este deplină, lumea are efectiv un rost. Ea devine casa în care se naște iertarea și în care crește, se întărește și devine tot mai cuprinzătoare. Aici e nutrită, căci aici e nevoie de ea. Un Mântuitor blând, născut unde s-a făurit păcatul și vina a părut reală. Aici e casa Lui, căci aici chiar e nevoie de El. Aduce cu El sfârșitul lumii. Tocmai la Chemarea Lui răspund profesorii lui Dumnezeu, îndreptându-și în liniște atenția spre El să Îi primească Cuvântul. Lumea se va sfârși când toate lucrurile din ea s-au judecat corect prin judecata Lui. Lumea se va sfârși cu binecuvântarea sfințeniei asupra ei. Când nu va mai rămâne niciun gând de păcat, lumea se va isprăvi. Nu va fi distrusă, nici atacată și nici măcar atinsă. Pur și simplu, va înceta să pară că există.

3. Sigur, momentul acesta pare foarte, foarte îndepărtat. „Când nu va mai rămâne niciun gând de păcat” pare într-adevăr o țintă cu bătaie lungă. Dar timpul stă neclintit și așteaptă atingerea țintei profesorilor lui Dumnezeu. Niciun gând de păcat nu va rămâne în clipa în care oricare dintre ei va accepta Ispășirea pentru el însuși. Nu e mai ușor să ierți un păcat decât să le ierți pe toate. Iluzia ordinii dificultăților e un obstacol pe care profesorul lui Dumnezeu trebuie să învețe să îl depășească și să îl lase în urmă. Un singur păcat perfect iertat de un singur profesor al lui Dumnezeu poate încheia toată mântuirea. Poți înțelege acest lucru? Nu; căci e de neînțeles pentru cei de aici. Dar este lecția finală în care se redă unitatea. Contrazice toată gândirea lumii, dar de contrazis o contrazice și Cerul.

4. Lumea se va sfârși când i se va inversa complet sistemul de gândire. Până atunci, frânturi din gândirea ei vor mai părea să fie logice. Lecția finală, care aduce încheierea lumii, nu poate fi pricepută de cei încă nepregătiți să părăsească lumea și să treacă dincolo de minusculul ei câmp de acțiune. Care e atunci funcția profesorului lui Dumnezeu în această lecție conclusivă? Nu trebuie decât să învețe cum să o abordeze; să fie dispus să meargă în direcția ei. Nu trebuie decât să aibă încredere că, dacă Vocea lui Dumnezeu îi spune că e o lecție pe care o poate învăța, o poate învăța. Nu o judecă nici grea, și nici ușoară. Propriul lui Profesor o indică, așa că are încredere că El o să îi arate cum să o învețe.

5. Lumea se va sfârși cu bucurie, pentru că este un tărâm al întristării. Când vine bucuria, scopul lumii a și dispărut. Lumea se va sfârși cu pace, pentru că este un tărâm al războiului. Când vine pacea care este rostul lumii? Lumea se va sfârși cu hohote de râs, pentru că este un tărâm al lacrimilor. Acolo unde se râde, oare cine mai poate să plângă? Și numai iertarea deplină aduce toate aceste lucruri să binecuvânteze lumea. Cu binecuvântare pleacă, pentru că nu se va sfârși cum a început. Funcția profesorilor lui Dumnezeu e să preschimbe iadul în Cer, căci ce predau ei sunt lecții în care se reflectă Cerul. Șezi acum cu adevărată umilință și dă-ți seama că tot ce vrea Dumnezeu să faci poți face. Să nu fii arogant și să spui că nu poți să Îi înveți programa. Cuvântul Lui spune altfel. Facă-se Voia Lui. Nu poate să fie altfel. Și fii recunoscător că e așa.

15. ÎN CELE DIN URMĂ, VA FI JUDECAT FIECARE?

1. Da, firește! Nimeni nu poate scăpa de Judecata de pe urmă a lui Dumnezeu. Cine poate fugi în vecii vecilor de adevăr? Dar Judecata de pe urmă nu va veni cât timp o mai asociezi cu frica. Într-o zi o va întâmpina cu bucurie fiecare și, în aceeași zi, i se va da. Va auzi cum i se proclamă nepăcătoșenia de jur-împrejurul lumii, eliberând-o în clipa în care primește Judecata de pe urmă a lui Dumnezeu asupra lui. Aceasta e Judecata în care stă mântuirea. Aceasta e Judecata care îl va elibera. Aceasta e Judecata în care lucrurile toate sunt eliberate odată cu el. Timpul se oprește la apropierea veșniciei, iar liniștea se întinde de-a lungul și de-a latul lumii, ca să audă fiecare această Judecată asupra Fiului lui Dumnezeu:

Sfânt ești, veșnic, liber și întreg, de-a pururea în pace în Inima lui Dumnezeu. Unde e lumea și unde e întristarea acum?

2. Profesorul lui Dumnezeu, așa te judeci oare? Crezi oare că judecata aceasta e complet adevărată? Nu, nu încă; încă nu. Dar asta rămâne ținta ta, motivul pentru care ești aici. E funcția ta să te pregătești să auzi această Judecată și să recunoști că e adevărată. O singură clipă de credință deplină în ea, și vei ajunge dincolo de credință, în Certitudine. O singură clipă în afara timpului poate aduce sfârșitul timpului. Să nu judeci, căci nu te judeci decât pe tine și îți amâni astfel această Judecată de pe urmă. Cum judeci lumea, profesorul lui Dumnezeu? Ai învățat încă să stai deoparte și să auzi Vocea Judecății în tine? Sau mai încerci să preiei rolul Lui? Învață să stai liniștit, căci Vocea Lui Se aude în liniște. Iar Judecata Lui le vine tuturor celor ce stau deoparte, ascultând în liniște și așteptându-L.

3. Tu, care ești trist uneori și supărat uneori; care simți uneori că nu ți se dă ce ți se cuvine pe bună dreptate și că eforturile îți sunt primite cu lipsă de apreciere și chiar dispreț, renunță la aceste gânduri prostești! Suni prea mici și prea neînsemnate să îți mai ocupe mintea sfântă chiar și încă o clipită. Judecata lui Dumnezeu te așteaptă ca să te elibereze. Ce poate să îți ofere lumea, indiferent cum judeci darurile ei, din ce ai prefera să ai? Vei fi judecat, cu dreptate și onestitate. Nu există amăgire în Dumnezeu, făgăduințele Lui sunt sigure. Ține minte doar atât. Făgăduințele Lui I-au garantat judecata, și numai Judecata Lui va fi acceptată în final. E funcția ta să faci acest final să fie curând. E funcția ta să îl ții în adâncul inimii și să îl oferi întregii lumi ca să fie ocrotită.

16. CUM AR TREBUI SĂ ÎȘI PETREACĂ ZIUA PROFESORUL LUI DUMNEZEU?

1. Pentru profesorul avansat al lui Dumnezeu, întrebarea aceasta nu are noimă. Nu există un program, căci lecțiile se schimbă în fiecare zi. Dar profesorul lui Dumnezeu e sigur de un lucru: ele nu se schimbă la voia întâmplării. Văzând asta și înțelegând că e adevărat, e mulțumit. I se va spune tot ce trebuie să fie rolul lui, în ziua aceasta și în fiecare zi. Iar cei ce împărtășesc cu el rolul acesta îl vor găsi, să poată învăța împreună lecțiile zilei. Nu va lipsi niciunui dintre cei de care va avea nevoie, niciunul nu va fi trimis fără o țintă gata stabilită, una ce poate fi învățată chiar în ziua respectivă. Pentru profesorul avansat al lui Dumnezeu, atunci, întrebarea aceasta este de prisos. S-a pus și i s-a și răspuns, iar el ține o legătură constantă cu Răspunsul. E gata, și vede drumul pe care îl străbate întinzându-se

sigur și neted înaintea lui.

2. Cum rămâne cu cei ce nu au atins certitudinea lui? Ei nu sunt gata încă de o asemenea lipsă de structurare din partea lor. Ce trebuie să facă să învețe cum să îi cedeze ziua lui Dumnezeu? Există câteva reguli generale care se aplică, deși fiecare trebuie să le utilizeze cât de bine poate, în felul lui. Rutinele ca atare sunt periculoase, pentru că devin cu ușurință dumnezei de sine stătători, amenințând chiar țelurile pentru care au fost instituite. În mare, așadar, se poate spune că e bine să începi ziua corect. În cazul în care o începi greșit, poți să o iei oricând de la capăt. Dar există avantaje evidente în sensul economisirii timpului.

3. La început, e înțelept să gândești în termeni temporali. Acesta nu e nicidecum criteriul ultim, dar la început este, probabil, cel mai simplu de respectat. Economisirea timpului e un lucru esențial care e scos în relief la început și care, deși rămâne important pe toată durata procesului de învățare, va fi reliefat tot mai puțin. La început, putem afirma cu siguranță că timpul dedicat începerii corecte a zilei chiar economisește timp. Cât timp ar trebui să se petreacă astfel? Depinde de profesorul lui Dumnezeu. El nu poate revendica titlul acesta până nu parcurge culegerea de exerciții, din moment ce învățătura noastră se desfășoară în cadrul cursului. După încheierea intervalelor practice mai structurate, pe care le conține culegerea de exerciții, nevoile individuale devin considerentul principal.

4. Cursul acesta e întotdeauna practic. Se poate ca profesorul lui Dumnezeu să nu se afle într-o situație în care poate gândi în liniște de îndată ce se scoală. În cazul acesta, să țină minte că alege să stea o bucată de timp cu Dumnezeu de îndată ce îi va fi posibil, și să o facă. Durata nu e considerentul principal. Poți foarte ușor să stai neclintit o oră întreagă cu ochii închiși, și să nu realizezi nimic. La fel de ușor, îi poți da lui Dumnezeu numai o clipă și, în clipa aceea, să te unești cu El total. Poate că singura generalizare ce se poate face este următoarea: cât mai curând posibil după ce te scoli, parcurge-ți bucata de timp tihnit, prelungind-o cu un minut sau două după clipa în care începe să ți se pară dificil. E posibil să descoperi că dificultatea o să scadă și o să dispară. Dacă nu, e timpul să te oprești.

5. Același procedeu trebuie urmat și seara. Dacă nu e posibil să îți parcurgi bucata de timp tihnit chiar înainte de culcare, ar trebui să o faci mai devreme în cursul serii. Nu e înțelept să stai culcat. Mai bine e să șezi în capul oaselor, în ce poziție preferi. Acum că ai terminat culegerea de exerciții, sigur ai ajuns la unele concluzii pe această temă. Dacă e posibil însă, bucata de timp pe care I-o dedici lui Dumnezeu e de dorit să fie chiar înainte de culcare. Asta îți va pune mintea într-o stare de repaus și te va orienta în direcția opusă fricii. Dacă e mai convenabil să fie însă mai devreme, fii sigur cel puțin că nu uiți să aloci câteva clipe - ajunge și o clipită - în care închizi ochii și te gândești la Dumnezeu.

6. Un gând anume ar trebui să îți amintești pe tot parcursul zilei. E un gând de pură bucurie, un gând de pace, un gând de nemărginită degajare, nemărginită pentru că lucrurile toate sunt eliberate în sânul lui. Crezi că ți-ai făcut un loc în care ești în siguranță. Crezi că ai făcut o forță care te poate mântui de toate lucrurile înspăimântătoare pe care le vezi în vise. Nu e așa. Siguranța ta nu stă acolo. Lucrul la care renunți nu e decât iluzia iluziilor protectoare. Și tocmai de asta de temi, și numai de asta. Ce prostie să îți fie atât de frică de nimic! De absolut nimic! Mecanismele tale de apărare nu vor funcționa, dar nu ești în pericol. Nu ai nevoie de ele. Recunoaște asta, și vor dispărea. Și numai atunci vei accepta adevărata ta protecție.

7. Ce simplu și ușor se scurge timpul pentru profesorul lui Dumnezeu ce a acceptat protecția Sa! Tot ce a făcut odinioară în numele siguranței nu îl mai interesează. Căci e în siguranță și o știe. Are o Călăuză infailibilă. Nu e nevoie să facă distincții între problemele pe care le percepe, căci Cel la Care apelează pentru toate nu recunoaște o ordine a dificultății în rezolvarea lor. Siguranța lui este la fel de bună în prezent pe cât a fost de bună înainte de-a fi acceptat iluziile în minte, și pe cât va fi de bună când se va lepăda de ele. Nu există nicio diferență în starea lui la momente diferite și în locuri diferite, căci - pentru Dumnezeu - sunt toate una. Aceasta este siguranța lui. Și nu are nevoie de mai mult.

8. Vor exista însă tentații pe drumul pe care îl mai are profesorul lui Dumnezeu de străbătut, și trebuie să își amintească, pe tot parcursul zilei, propria-i protecție. Cum poate să o facă, mai ales în timp ce mintea îi este ocupată cu lucruri din afară? Nu poate decât să încerce, și succesul lui depinde de convingerea pe care o are că va reuși. Trebuie să fie sigur că succesul nu și-l aduce el, dar că i se va da în orice clipă, loc și împrejurare în care îl cere. Vor exista momente în care certitudinea îi va șovăi, iar în clipa în care se întâmplă asta va reveni la încercările anterioare de-a se bizui numai pe el însuși. Nu uita că asta e magie, iar magia e un jalnic substitut pentru adevăratul ajutor. Nu e destul de bun pentru profesorul lui Dumnezeu, pentru că nu e destul de bun pentru Fiul lui Dumnezeu.

9. Evitarea magiei e evitarea tentației. Căci toată tentația nu e decât încercarea de-a substitui Voia lui Dumnezeu cu alta. Încercările acestea pot părea foarte înfricoșătoare, dar nu sunt decât vrednice de milă. Ele nu pot avea efecte: nici bune, nici rele; nici tămăduitoare, nici distructive; nici liniștitoare, nici înspăimântătoare; nici dătătoare de satisfacții, nici pretinzătoare de sacrificii. Când va recunoaște că toată magia nu e nimic, profesorul lui Dumnezeu va atinge cea mai avansată stare. Toate lecțiile intermediare vor duce la acest obiectiv și îl vor aduce mai aproape de recunoaștere. Căci magia de orice fel, sub toate formele, nu face absolut nimic. Neputința ei este motivul pentru care se poate scăpa de ea atâta de ușor. Ce nu are efecte nu poate înspăimânta.

10. Nu există substitut pentru Voia lui Dumnezeu. Simplu spus, acestui fapt își dedică ziua profesorul lui Dumnezeu. Fiecare substitut pe care îl acceptă ca real nu poate decât să îl amăgească. Dar e ferit de toată amăgirea dacă ia decizia să fie. Poate trebuie să țină minte că „Dumnezeu este cu mine. Nu pot fi amăgit”. Poate preferă alte cuvinte, sau numai unul, sau niciunul. Dar fiecăre tentație de-a accepta magia ca pe ceva adevărat trebuie abandonată recunoscând, nu că e înfricoșătoare, nu că e un păcat, nu că e periculoasă, ci pur și simplu că nu are niciun înțeles. Deoarece e înrădăcinată în sacrificiu și în separare - două aspecte ale unei singure greșeli, și atât -, el alege pur și simplu să renunțe la tot ce nu a avut niciodată. Și, în schimbul acestui „sacrificiu”, redevine conștient de Cer.

11. Oare nu e un schimb pe care să îl vrei? Lumea l-ar face bucuroasă dacă ar ști că poate fi făcut. Profesorii lui Dumnezeu sunt cei ce trebuie să predea că poate. Așa că funcția lor e să se încredințeze că au învățat lucrul acesta. Niciun risc nu e posibil pe parcursul zilei dacă nu îți pui încrederea în magie, căci numai asta duce la durere. „Nu există altă voie decât a lui Dumnezeu”. Profesorii Lui știu că e așa și au învățat că, în afara ei, totul e magie. Toată credința în magie se menține printr-o singură iluzie smintită: aceea că funcționează. Pe tot parcursul instruirii lor, în fiecare zi și în fiecare ceas, chiar și în fiecare minut și secundă, profesorii lui Dumnezeu trebuie să învețe să recunoască formele de magie și să le perceapă lipsa de înțeles. Li se retrage frica, așa că ele dispar. Și așa se redeschide poarta Cerului, iar lumina lui se poate revărsa din nou peste o minte netulburată.

17. CUM ABORDEAZĂ PROFESORII LUI DUMNEZEU GÂNDURILE MAGICE?

1. E o întrebare crucială atât pentru profesor, cât și pentru elev. Dacă tratează greșit această chestiune, profesorul lui Dumnezeu își face rău și își atacă și elevul. Lucrul acesta întărește frica și face magia să le pară cât se poate de reală la amândoi. Cum să abordezi magia devine, așadar, o lecție de maximă importanță, pe care profesorul lui Dumnezeu trebuie să o stăpânească. Prima lui atribuție în acest sens este să nu o atace. Dacă un gând magic îi stârnește orice formă de mânie, profesorul lui Dumnezeu poate fi sigur că își întărește propria credință în păcat și că s-a condamnat pe sine însuși. De asemenea, poate fi sigur că a cerut să aibă parte de depresie, durere, frică și dezastru. Să țină minte, așadar, că nu vrea să predea așa ceva, pentru că nu vrea să învețe așa ceva.

2. Cu toate acestea, există tentația de-a răspunde la magie într-un mod care o consolidează. Acesta nu e întotdeauna evident. Poate, de fapt, să se ascundă cu ușurință în spatele dorinței de-a ajuta. Tocmai dorința aceasta dublă face ajutorul să fie de mic preț, și trebuie să ducă la rezultate nedorite. Să nu se uite nici că rezultatul care va decurge le va parveni întotdeauna și profesorului, și elevului. Oare de câte ori am tot subliniat că nu îți dai decât ție însuși? Și unde ți se poate arăta mai bine acest lucru decât în genurile de sprijin date de profesorul lui Dumnezeu celor ce au nevoie de ajutorul lui? Aici îi revine cel mai clar propriul dar. Căci nu va da decât ce a ales pentru el însuși. Și, în darul acesta, stă judecata lui la adresa sfântului Fiu al lui Dumnezeu.

3. E mai ușor să lași greșeala să fie corectată acolo unde apare cel mai clar, iar greșelile pot fi recunoscute după rezultate. O lecție cu adevărat predată poate duce numai la eliberare pentru profesor și elev, care au împărtășit un singur țel. Atacul poate surveni doar dacă a survenit percepția unor țeluri separate. Și acesta trebuie să fi fost cazul de nu rezultă numai bucurie. Ținta singulară a profesorului îndreaptă țelul împărțit al elevului într-o singură direcție, chemarea după ajutor devenind singurul lucru ce îl interesează. Acesteia i se dă apoi, cu ușurință, un singur răspuns, iar răspunsul acesta va intra negreșit în mintea profesorului. De acolo se răsfrânge în mintea elevului său, făcând-o una cu a sa.

4. Poate e util să ne amintim că nimeni nu se poate mânia pe un fapt. Interpretarea e întotdeauna cea ce dă naștere la sentimente negative, indiferent de aparenta lor justificare prin ce *pare* a fi un fapt. Și indiferent de intensitatea mâniei care s-a stârnit. Poate fi doar o ușoară iritare, chiar prea slabă să poată fi recunoscută clar. Sau poate să ia forma unei furii intense, însoțite de gânduri de violență, închipuite sau duse la îndeplinire, aparent. Nu contează. Toate reacțiile acestea sunt unul și același lucru. Ele ascund adevărul, iar acesta nu poate fi niciodată o chestiune de grad. Adevărul fie este evident, fie nu e. Nu poate fi recunoscut parțial. Cine nu e conștient de adevăr precis se uită la iluzii.

5. Mânia ca răspuns la perceperea gândurilor magice este o cauză de bază a fricii. Gândește-te ce înseamnă reacția aceasta, și îți va fi evidentă poziția centrală pe care o are în sistemul de gândire al lumii. Un gând magic, prin simpla lui prezență, adevărește o separare de Dumnezeu. El afirmă, în cea mai clară formă posibilă, că mintea care crede că are o voie separată, capabilă să se opună Voinii lui Dumnezeu, crede și că poate reuși. E evident că acesta nu poate fi un fapt. Dar e la

fel de evident că poate fi crezut ca fapt. Iată unde își are obârșia vinovăția. Cine uzurpă locul lui Dumnezeu și și-l însușește are acum un „dușman” de moarte. Și trebuie să se protejeze singur și să se facă scut de apărare împotriva unei furii de nepotolit și a unei răzbunări nesățioase.

6. Cum se poate rezolva această luptă inechitabilă? Finalul ei este inevitabil, căci rezultatul ei trebuie să fie moartea. Cum poate crede cineva, atunci, în propriile-i mecanisme de apărare? Trebuie să îl ajute din nou magia. Uită lupta. Accept-o ca fapt și apoi uit-o. Nu îți aminti imposibilii sorți de izbândă cu care te confrunți. Nu îți aminti imensitatea „dușmanului” și nu te gândești la fragilitatea ta prin comparație. Acceptă-ți separarea, dar să nu îți amintești cum s-a produs. Crede că ai câștigat lupta, dar să nu îți amintești nici câtuși de puțin Cine e de fapt marele tău „oponent”. Proiectându-ți „uitarea” asupra Lui, îți pare că a uitat și El.

7. Dar care va fi acum reacția ta la toate gândurile magice? Ele nu pot decât să retrezească vinovăția adormită, pe care ai ascuns-o, dar pe care nu ai lepădat-o. Fiecare îi spune clar minții tale înfricoșate: „Ai uzurpat locul lui Dumnezeu. Să nu crezi că a uitat”. Aici avem reprezentată frica de Dumnezeu în forma cea mai dură. Căci, în acest gând, vinovăția a ridicat deja nebunia pe tronul lui Dumnezeu însuși. Și acum nu mai e nicio speranță. Decât aceea de-a ucide. Aici e mântuirea acum. Un tată mâniat e pe urmele fiului său vinovat. Ucide sau fii ucis, căci doar acestea sunt alternativele. Alte opțiuni nu sunt, căci ce s-a făcut nu poate fi desfăcut. Pata de sânge nu poate fi scoasă niciodată, iar cine are această pată asupra lui trebuie să își găsească moartea.

8. În situația aceasta disperată, Dumnezeu își trimite profesorii. Ei aduc lumina speranței de la Dumnezeu Însuși. Există o porțiță prin care poți să scapi. Poate fi învățată și predată, dar cere răbdare și bunăvoință din belșug. Acestea date, simplitatea vădită a lecției iese în evidență ca o intensă lumină albă pe fundalul unui orizont negru, căci asta și este. Dacă mânia vine dintr-o interpretare, și nu dintr-un fapt, nu se justifică niciodată. Odată ce se pricepe lucrul acesta, chiar și în modul cel mai vag, porțița e deschisă. Acum se poate face pasul următor. Se poate schimba, în sfârșit, interpretarea. Gândurile magice nu trebuie să ducă la condamnare, căci nu au de fapt puterea de-a stârni vinovăție. Așa că pot fi trecute cu vederea și pot fi uitate, așadar, în cel mai adevărat sens.

9. Nebunia doar pare groaznică. În realitate, nu are puterea să facă nimic. Ca magia care devine roaba ei, nici nu atacă, nici nu protejează. A o vedea și a-i recunoaște sistemul de gândire înseamnă a vedea - nimic. Poate nimicul să stârnească mânie? Nicidecum. Ține minte atunci, profesorul lui Dumnezeu, că mânia recunoaște o realitate care nu există, dar că mânia e o mărturie certă a credinței tale în ea ca fapt. Acum ți-e imposibil să scapi până nu vezi că ai reacționat la propria ta interpretare, pe care ai proiectat-o asupra lumii exterioare. Lasă acum să ți se ia această sabie cumplită. Nu există moarte. Sabia aceasta nu există. Frica de Dumnezeu nu are cauză. Dar Iubirea Lui e Cauza a tot ce este mai presus de toată frica și, prin urmare, veșnic real și mereu adevărat.

18. CUM SE FACE CORECȚIA?

1. Corecția de durată - numai aceasta fiind o corecție adevărată - nu se poate face până ce profesorul lui Dumnezeu nu va înceta să confunde interpretarea

cu faptul, sau iluzia cu adevărul. Dacă are dispute cu elevul pe tema vreunui gând magic, dacă atacă acest gând, dacă încearcă să îi stabilească eroarea sau să îi demonstreze falsitatea, nu face decât să îi ateste realitatea. Depresia este atunci inevitabilă, căci el a reușit să „demonstreze”, atât elevului, cât și lui însuși că sarcina lor este să scape de ce e real. Iar lucrul acesta nu poate fi decât imposibil. Realitatea e neschimbătoare. Gândurile magice nu sunt decât iluzii. Altfel, mântuirea nu ar fi decât același vis străvechi și imposibil, doar într-o altă formă. Dar visul mântuirii are un nou conținut. Diferența nu constă numai în formă.

2. Lecția cea mai importantă a profesorilor lui Dumnezeu e să învețe cum să reacționeze la gânduri magice fără pic de mânie. Numai așa pot proclama adevărul despre ei înșiși. Prin ei, Spiritul Sfânt poate vorbi acum despre realitatea Fiului lui Dumnezeu. Acum îi poate aduce aminte lumii de nepăcătoșenie, singura condiție neschimbată și neschimbătoare a tot ce-a creat Dumnezeu. Acum le poate rosti Cuvântul lui Dumnezeu unor urechi care aud și le poate aduce viziunea lui Cristos unor ochi care văd. Acum e liber să învețe toate mințile adevărul lor de sine, ca să îi fie restituite cu bucurie. Și, tot acum, vinovăția e iertată, trecută complet cu vederea în viziunea Lui și în Cuvântul lui Dumnezeu.

3. Mânia nu face decât să țipe: „Vinovăția e reală!” Realitatea se șterge când se acceptă această credință dementă ca înlocuitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Ochii trupului „văd” acum; numai urechile lui pot să „audă”. Spațiul lui infim și mica lui suflare devin măsura realității. Iar adevărul devine ceva minuscul și fără înțeles. Corecția are un singur răspuns la toate acestea și la lumea care se întemeiază pe ele:

Confunzi interpretarea cu adevărul. Și greșești. Dar o greșeală nu e un păcat, și nici realitatea nu a fost detronată de greșelile tale. Dumnezeu domnește de-a pururi, și numai legile Lui stăpânesc peste tine și peste lume. Iubirea Lui rămâne singurul lucru existent. Frica e o iluzie, căci ești ca El.

4. Pentru a vindeca, devine așadar esențial ca profesorul lui Dumnezeu să își lase toate greșelile să îi fie corectate. Dacă simte în el și cel mai mic strop de iritare ca reacție la cineva, să își dea seama de îndată că a făcut o interpretare neadevărată. Să se îndrepte apoi, launtric, spre veșnica lui Călăuză și să Îl lase pe El să judece cum să reacționeze. Așa se vindecă și, prin vindecarea lui, se vindecă odată cu el și elevul. Singura răspundere a profesorului lui Dumnezeu e să accepte Ispășirea pentru el însuși. Ispășire înseamnă corecție, sau desfacerea greșelilor. Când se va înfăptui, profesorul lui Dumnezeu devine un făcător de miracole prin definiție. I s-au iertat păcatele și nu se mai condamnă. Cum poate să condamne, atunci, pe cineva? Și este oare cineva pe care să nu îl poată vindeca iertarea lui?

19. CE E DREPTATEA?

1. Dreptatea e corecția divină pentru nedreptate. Nedreptatea e baza tuturor judecăților lumii. Dreptatea corectează interpretările la care dă naștere nedreptatea, și le anulează. În Cer nu există nici dreptate, nici nedreptate, greșeala fiind imposibilă și corecția neavând înțeles. În lumea aceasta însă, iertarea depinde de dreptate, din moment ce tot atacul nu poate fi decât nedrept. Dreptatea e verdictul Spiritului Sfânt asupra lumii. Dreptatea nu e posibilă decât în judecata Lui, pentru că - în lume - nimeni nu e în stare să facă numai interpretări drepte și să se

lepede de toate nedreptățile. Dacă Fiul lui Dumnezeu ar fi judecat drept, nu ar mai fi nevoie de mântuire. Gândul separării ar fi fost de-a pururi de neconceput.

2. Dreptatea, ca și opusul ei, este o interpretare. E însă singura interpretare care duce la adevăr. Lucrul acesta devine posibil pentru că, deși neadevărată în sine, dreptatea nu include nimic care să se opună adevărului. Nu există conflict inerent între dreptate și adevăr: una nu e decât un prim mic pas în direcția celuilalt. Drumul devine foarte diferit pe măsură ce avansezi. Și nu poți anticipa, de la bun început, nici grandoarea peisajului, nici toată măreția, nici panoramele imense care vin să te întâmpine în cursul călătoriei. Dar, chiar și acestea, de o splendoare ce atinge înălțimi de nedescris pe măsură ce îți continui drumul, nu sunt de fapt nimic în comparație cu tot ce te așteaptă când se sfârșește drumul și, odată cu el, timpul încetează a mai fi. Dar undeva tot trebuie să începi. Dreptatea este începutul.

3. Toate conceptele tale de sine și de semeni, toate temerile de stări viitoare și toate preocupările cu trecutul își au originea în nedreptate. Iată lentila care, ținută înaintea ochilor trupului, distorsionează percepția și aduce mărturia lumii distorsionată înapoi minții care a făcut lentila și ține la ea foarte mult. Așa se clădește, selectiv și arbitrar, fiecare concept al lumii. „Păcatele” sunt percepute și justificate printr-o selectivitate atentă în care trebuie să se piardă toate gândurile întregimii. Iertarea nu are loc în asemenea mașinații, căci nu există „păcat” care să nu pară pe veci adevărat.

4. Mântuirea e dreptatea lui Dumnezeu. Ea te face să reconștientizezi întregimea fragmentelor pe care le percepi sfărâmate și separate. Iată ce înfrânge frica de moarte. Căci fragmentele separate trebuie să piară și să moară, dar întregimea e nemuritoare. Ea rămâne în vecii vecilor aidoma Creatorului ei, fiind una cu El. Judecata lui Dumnezeu este dreptatea Lui. Asupra acesteia - o Judecată total lipsită de condamnare; o evaluare bazată întru totul pe iubire - ți-ai proiectat nedreptatea, dându-I lui Dumnezeu lentila percepției deformate prin care privești. Acum Îi aparține Lui, nu ție. Ți-e frică de El, și nu vezi că tocmai de Sinele tău ai oroare și te temi ca de-un dușman.

5. Roagă-te pentru dreptatea lui Dumnezeu și nu îi confunda milostivirea cu propria ta demență. Percepția poate face orice imagine vrea să vadă mintea. Să ții minte asta. În asta stă Cerul sau iadul, după cum alegi. Dreptatea lui Dumnezeu trimite la Cer tocmai pentru că e total imparțială. Ea acceptă toate dovezile ce i se aduc, neomițând nimic și neapreciind nimic ca desprins și separat de restul. Ea judecă numai din acest punct de vedere, și numai din acesta. Aici tot atacul și condamnarea devin de neînțeleș și de neapărat. Percepția încetează, mintea e liniștită și lumina vine iar. Viziunea e acum redată. Ce s-a pierdut s-a găsit acum. Pacea lui Dumnezeu se pogoară asupra lumii întregi și putem vedea. Și putem vedea!

20. CE E PACEA LUI DUMNEZEU?

1. S-a spus că există un fel de pace care nu e din lumea aceasta. Cum o recunoști? Cum o găsești? Și, odată găsită, cum poți să o păstrezi? Să examinăm fiecare dintre aceste întrebări în parte, căci fiecare dintre ele reflectă un alt pas de-a lungul drumului.

2. Mai întâi, cum poți să recunoști pacea lui Dumnezeu? Pacea lui Dumnezeu se recunoaște la început printr-un singur lucru: ea diferă total, în toate privințele, de toate trăirile anterioare. Nu amintește de nimic din ce s-a petrecut înainte. Nu aduce cu ea asociații din trecut. Este ceva cu totul nou. Da, există un contrast între lucrul acesta și tot trecutul. Dar, ciudat, nu e un contrast de adevărate diferențe, trecutul dispare pur și simplu și, în locul lui, rămâne o liniște eternă. Doar atât. Contrastul perceput la început a dispărut complet. Liniștea s-a întins să acopere totul.

3. Cum găsești această liniște? Nimeni nu poate să nu o găsească dacă îi caută condițiile. Pacea lui Dumnezeu nu poate veni niciodată unde e mânie, pentru că mânia trebuie să nege existența păcii. Cine consideră mânia justificată - în orice fel sau în orice împrejurare - declară că pacea nu are înțeles și trebuie să creadă că ea nu poate să existe. În condiția aceasta, pacea nu poate fi găsită. De aceea, iertarea este condiția necesară pentru găsirea păcii lui Dumnezeu. Mai mult, iertarea fiind dată, *trebuie* să fie pace. Căci, cu excepția atacului, ce altceva mai duce la război? Și, în afara păcii, ce alt opus are războiul? Aici, contrastul inițial se distinge evident și clar. Dar, când pacea e găsită, războiul e lipsit de înțeles. Și acum tocmai conflictul e perceput inexistent și ireal.

4. Cum păstrezi pacea lui Dumnezeu, odată ce-ai găsit-o? Revenirea mâniei, sub orice formă, va coborî din nou cortina grea, iar credința că pacea nu poate să existe va reveni cu siguranță. Războiul e reacceptat ca singura realitate. Acum trebuie să pui sabia jos încă o dată, deși nu recunoști că ai apucat-o iar. Dar o să înveți - pe măsură ce îți amintești acum, oricât de vag, ce fericit ai fost fără de ea - că trebuie să o fi luat din nou ca apărare. Oprește-te acum o clipă și gândește-te la următorul lucru: conflict dorești, sau pacea lui Dumnezeu e o alegere mai bună? Care din ele îți dă mai mult? O minte senină nu e un dar mărunț. Nu ai prefera să trăiești decât să alegi să mori?

5. Viața e o bucurie, dar moartea nu e decât plângere. Tu vezi în moarte posibilitatea de-a scăpa de ce ai făurit. Dar nu vezi următorul lucru: că tu ai făcut moartea și nu e decât iluzia unui sfârșit. Moartea nu poate fi o scăpare, căci nu în viață stă problema. Viața nu are opus, căci este Dumnezeu. Viața și moartea par să fie opuse pentru că ai hotărât că moartea pune capăt vieții. Iartă lumea, și vei înțelege că tot ce a creat Dumnezeu nu poate avea sfârșit și că tot ce nu a fost creat de El nu are realitate. În această singură frază se explică tot cursul nostru. În această singură frază se dă exersării noastre singura ei direcție. Și în această singură frază se precizează întreaga programă a Spiritului Sfânt, exact așa cum este.

6. Ce e pacea lui Dumnezeu? Doar atât: simpla înțelegere că Voia Lui e absolut fără opus. Nu există gând care să Îi contrazică Voia, și să poată fi adevărat. Contrastul dintre Voia Lui și a ta doar pare o realitate. De fapt, nu a existat conflict, căci Voia Lui este a ta. Acum, puternica Voie a lui Dumnezeu Însuși e darul Lui față de tine. El nu caută să o țină pentru El. De ce ai căuta să îți ferești de El micile și plăpânde închipuiri? Voia lui Dumnezeu e Una și e tot ce există. Asta e moștenirea ta. Universul de dincolo de soare și de stele și de toate gândurile pe care le poți concepe îți aparține. Pacea lui Dumnezeu e condiția pentru Voia Lui. Dobândește pacea Lui, și îți vei aduce aminte de El.

21. CARE E ROLUL CUVINTELOR ÎN VINDECARE?

1. La strict vorbind, cuvintele nu joacă niciun rol în vindecare. Factorul motivant e rugăciunea, sau rugămintea. Primești ce ceri. Dar asta se referă la rugăciunea inimii, nu la cuvintele pe care le folosești când te rogi. Uneori cuvintele și rugăciunea se contrazic, alteori concordă. Nu contează. Dumnezeu nu înțelege cuvintele, căci au fost făcute de minți separate ca să se țină în iluzia separării. Cuvintele pot fi utile, mai ales pentru începători, pentru a-i ajuta să se concentreze și să excludă - sau, cel puțin, să își controleze - gândurile care nu sunt la obiect. Să nu uităm însă: cuvintele nu sunt decât simboluri ale altor simboluri. Și sunt, așadar, de două ori mai îndepărtate de realitate.

2. Ca simboluri, cuvintele au denotate foarte concrete. Chiar și atunci când par cât se poate de abstracte, imaginea ce vine în minte poate fi foarte concretă. Dacă nu îți trece prin minte un denotat concret în legătură cu cuvântul respectiv, înțelesul lui practic este infim sau inexistent, așa că nu poate fi de niciun folos în procesul de vindecare. Rugăciunea inimii nu cere de fapt lucruri concrete. Ea solicită întotdeauna un fel de trăire, lucrurile concrete cerute fiind purtătoarele trăirii dorite, în opinia celui ce o cere. Cuvintele, atunci, simt simboluri ale lucrurilor cerute, dar lucrurile înseși nu fac decât să reprezinte trăirile sperate.

3. Rugăciunea pentru lucruri ale acestei lumi va aduce trăiri ale acestei lumi. Dacă asta cere rugăciunea inimii, asta se va da pentru că asta se va și primi. E imposibil ca rugăciunea inimii să rămână fără răspuns în percepția celui care cere. Dacă cere imposibilul, dacă vrea ce nu există sau caută iluzii în inima lui, de asta va și avea parte. Puterea deciziei lui i-o oferă după cum cere. Iată unde stau iadul și Cerul. Adormitului Fiu al lui Dumnezeu nu i-a mai rămas decât puterea aceasta. Asta e de ajuns. Cuvintele lui nu contează. Numai Cuvântul lui Dumnezeu are vreun înțeles, pentru că simbolizează ceva ce nu are simboluri umane. Numai Spiritul Sfânt înțelege ce reprezintă acest Cuvânt. Și asta e de ajuns.

4. Oare profesorul lui Dumnezeu trebuie să evite, atunci, folosirea cuvintelor când predă? Sigur că nu! Sunt mulți la care trebuie să se ajungă prin cuvinte, ei nefiind încă în stare să audă în tăcere. Profesorul lui Dumnezeu trebuie totuși să învețe să se folosească de cuvinte într-o manieră nouă. Treptat, învață cum să își lase cuvintele să îi fie alese, nemaidecizând de unul singur ce să spună. Acest proces e, pur și simplu, un caz special al lecției din culegere ce spune: „Mă voi da la o parte și Îi voi ceda Lui conducerea”. Profesorul lui Dumnezeu acceptă cuvintele ce i se oferă și dă după cum primește. Nu controlează direcția cuvintelor pe care le rostește. Ascultă și aude și vorbește.

5. Un impediment major în acest aspect al învățării lui e teama profesorului lui Dumnezeu în legătură cu validitatea a ceea ce aude. Iar ce aude poate fi extrem de surprinzător. De asemenea, poate să pară extrem de irelevant pentru modul în care percepe el problema prezentată, și poate de fapt să îl confrunte pe profesor cu o situație care să îi pară foarte jenantă. Toate acestea sunt judecați ce nu au valoare. Ele sunt ale lui, venind dintr-o meschină percepție de sine pe care vrea să o depășească. Să nu judeci cuvintele ce îți parvin, dar să le oferi cu încredere. Sunt cu mult mai înțelepte decât ale tale. În spatele simbolurilor profesorilor lui Dumnezeu stă Cuvântul lui Dumnezeu. Și El Însuși dă cuvintelor pe care le folosesc aceștia puterea Spiritului Său, ridicându-le din simboluri fără înțeles în Chemarea Cerului însuși.

22. CARE E CORELAȚIA DINTRE VINDECARE ȘI ISPĂȘIRE?

1. Vindecarea și Ispășirea nu sunt corelate, ci identice. Miracolele nu au o ordine a dificultății pentru că Ispășirea nu are grade. Este singurul concept complet care e posibil în această lume, pentru că e sursa unei percepții total unificate. Ispășirea parțială e o idee lipsită de înțeles, tot așa cum nu se pot concepe zone speciale de iad în Cer. Acceptă Ispășirea, și ești vindecat. Ispășirea este Cuvântul lui Dumnezeu. Acceptă-I Cuvântul, și ce mai rămâne să faci posibilă boala? Acceptă-I Cuvântul, și fiecă miracol s-a înfăptuit. Să ierți este să vindeci. Profesorul lui Dumnezeu a luat acceptarea Ispășirii pentru el drept singura lui funcție. Și atunci, ce nu poate vindeca? Ce miracol i se poate refuza?

2. Progresul profesorului lui Dumnezeu poate fi lent sau rapid, reflectându-i decizia de-a recunoaște inclusivitatea Ispășirii sau de-a exclude din ea, pentru un timp, unele zone cu probleme. În unele cazuri, are loc conștientizarea subită și deplină a perfecte aplicabilități a lecției Ispășirii la toate situațiile, dar cazurile acestea sunt rare, comparativ. Se poate ca profesorul lui Dumnezeu să își fi acceptat funcția pe care i-a dat-o Dumnezeu cu mult înainte de-a fi învățat tot ce îi oferă această acceptare. Numai deznodământul este cert. Necesara înțelegere a inclusivității îl poate ajunge oriunde de-a lungul drumului. Dacă drumul pare lung, să fie mulțumit. A decis ce direcție vrea să apuce. Ce altceva i s-a mai cerut? Și, odată ce-a făcut ceea ce i s-a cerut, oare îi va refuza Dumnezeu restul?

3. Ca profesorul lui Dumnezeu să progreseze, trebuie să înțeleagă că iertarea este vindecare. Ideea că un trup poate fi bolnav e un concept central în sistemul de gândire al eului. Acest gând dă autonomie trupului, îl separă de minte și ține intactă ideea de atac. Dacă trupul poate fi bolnav, Ispășirea ar fi cu neputință. Un trup care îi poate comanda unei minți să facă după placul lui ar putea, pur și simplu, să ia locul lui Dumnezeu și să dovedească imposibilitatea mântuirii. Și atunci, ce mai e de vindecat? Trupul a devenit stăpânul minții. Cum i s-ar putea restitui Spiritului Sfânt mintea altfel decât prin uciderea trupului? Și cine ar vrea mântuire la un asemenea preț?

4. Sigur, boala nu pare să fie o decizie. Și nimeni nu ar putea cu adevărat să creadă că se vrea bolnav. Deși poate accepta ideea teoretic, o aplică rareori cu consecvență - dacă o aplică - la toate formele concrete de boală, deopotrivă în propria-i percepție de sine și de toți semenii. Și nu la acest nivel cheamă profesorul lui Dumnezeu să vină miracolul vindecării. El trece cu vederea mintea și trupul, văzând doar fața lui Cristos strălucindu-i dinainte, corectând toate greșelile și vindecând toată percepția. Vindecarea rezultă din faptul că profesorul lui Dumnezeu a recunoscut cine are nevoie de vindecare. Recunoașterea aceasta nu are o referire anume. Se aplică la toate lucrurile create de Dumnezeu. În ea sunt vindecate toate iluziile.

5. Când un profesor de-al lui Dumnezeu nu reușește să vindece, motivul e acela că a uitat Cine e. Boala altuia devine astfel boala lui. Lăsând să se întâmple asta, s-a identificat cu eul altuia și l-a confundat astfel cu un trup. Făcând-o, a refuzat să accepte Ispășirea pentru el și nu i-o poate oferi propriului frate în Numele lui Cristos. De fapt, nici nu va putea să își recunoască fratele, căci Tatăl lui nu a creat trupuri, așa că vede în acest frate numai ce este ireal. Greșelile nu corectează greșeli, iar percepția distorsionată nu vindecă. Dă-te la o parte acum, profesorul lui Dumnezeu. Ai greșit. Nu arăta tu drumul, căci ți l-ai rătăcit.

Îndreaptă-te rapid spre propriul tău Profesor și lasă-te vindecat.

6. Oferta Ispășirii e universală. Se aplică în mod egal la toți oamenii în toate împrejurările. Și în ea stă puterea de-a vindeca toți oamenii de toate formele de boală. A nu crede asta înseamnă a fi nedrept cu Dumnezeu și deci a-I fi necredincios. Un bolnav se percepe separat de Dumnezeu. Vrei să îl vezi separat de tine? E sarcina ta să vindeci senzația de separare care l-a îmbolnăvit. E funcția ta să recunoști pentru el că ce crede despre el nu este adevărul. Iertarea ta e cea care trebuie să i-o arate. Vindecarea este foarte simplă. Ispășirea se primește și se oferă. Odată primită, trebuie acceptată. Tocmai în primire, atunci, stă vindecarea. Restul trebuie să rezulte din acest scop neîmpărțit.

7. Cine poate limita puterea lui Dumnezeu Însuși? Cine poate spune, atunci, care poate fi vindecat de ce și ce trebuie să rămână dincolo de puterea de-a ierta a lui Dumnezeu? Asta e demență curată. Nu e la latitudinea profesorilor lui Dumnezeu să îi pună limite, pentru că nu e la latitudinea lor să Îi judece Fiul. Iar a-I judeca Fiul înseamnă a-i limita Tatăl. Ambele lucruri sunt la fel de lipsite de înțeles. Dar asta nu se va înțelege până ce profesorul lui Dumnezeu nu recunoaște că sunt aceeași greșeală. Prin asta primește Ispășire, căci își retrage judecata emisă asupra Fiului lui Dumnezeu, acceptându-l așa cum l-a creat Dumnezeu. Nu mai stă separat de Dumnezeu, hotărând unde să se dea vindecare și unde să nu se dea. Acum poate spune cu Dumnezeu: „Acesta este Fiul meu Cel iubit, creat perfect și de-a pururi astfel”.

23. ISUS ARE UN LOC SPECIAL ÎN VINDECARE?

1. Darurile lui Dumnezeu rareori se pot primi direct. Chiar și cei mai avansați profesori de-ai lui Dumnezeu vor ceda ispitei în lumea aceasta. Ar fi oare drept să li se refuze vindecare elevilor lor din acest motiv? Biblia spune: „Cere întru numele lui Isus Cristos”. Să fie oare doar un apel la magie? Un nume nu vindecă, și nici invocația nu suscită oarece puteri speciale. Ce înseamnă să îl invoci pe Isus Cristos? Ce conferă invocarea numelui său? De ce face parte din vindecare apelul la el?

2. Am spus în repetate rânduri că lumea poate fi vindecată de cel ce a acceptat perfect Ispășirea pentru sine însuși. Desigur, el a și făcut-o. Ispita le poate reapărea altora, dar niciodată Acestuia. El a devenit Fiul înviat al lui Dumnezeu. A biruit moartea pentru că a acceptat viața. S-a recunoscut așa cum l-a creat Dumnezeu și, făcând-o, a recunoscut toate fapăturile ca parte din el. Acum, puterea lui nu are limite, căci e puterea lui Dumnezeu. Și numele lui a devenit astfel Numele lui Dumnezeu, căci nu se mai vede separat de El.

3. Ce înseamnă asta pentru tine? Înseamnă că, aducându-ți aminte de Isus, îți aduci aminte de Dumnezeu. Întreaga relație a Fiului cu Tatăl stă în el. Rolul lui în Fiime este și al tău, iar învățătura lui încheiată garantează propriul tău succes. Mai este disponibil să ajute? Ce a spus în această privință? Adu-ți aminte ce-a promis și întreabă-te sincer dacă se poate să nu se țină de promisiunile făcute. Poate oare Dumnezeu să înșele așteptările Fiului Său? Și poate cineva care e una cu Dumnezeu să nu fie ca El? Cine transcende trupul a transcens limitarea. Cel mai mare profesor să nu le fie oare disponibil celor ce îl urmează?

4. Numele lui Isus Cristos, ca atare, nu e decât un simbol. Dar reprezintă o iubire care nu e din lumea aceasta. E un simbol folosit în deplină siguranță ca înlocuitor pentru multele nume ale tuturor dumnezeilor la care te rogi. Și devine simbolul strălucit pentru Cuvântul lui Dumnezeu, atât de aproape de ce simbolizează acesta, încât spațiul infim dintre cele două se pierde în clipa în care numele e amintit. Să îți amintești numele lui Isus Cristos înseamnă să aduci mulțumiri pentru toate darurile pe care ți le-a dat Dumnezeu. Iar recunoștința față de Dumnezeu devine modul în care îți aduci aminte de El, căci iubirea nu poate fi cu mult în urma unei inimi pline de gratitudine și a unei minți recunoscătoare. Dumnezeu intră ușor, căci acestea sunt adevăratele condiții pentru revenirea ta acasă.

5. Isus a arătat drumul. De ce nu i-ai fi recunoscător? Ți-a cerut iubire, dar numai ca să ți-o dea. Tu nu te iubești. În ochii lui însă, minunăția ta e atât de deplină și de lipsită de cusur, încât el vede în ea o imagine a Tatălui său. Tu devii simbolul Tatălui său aici pe pământ. De la tine își așteaptă speranța, căci în tine nu vede nicio limită și nicio pată care să întineze frumoasa ta perfecțiune. În ochii lui, viziunea lui Cristos strălucește cu o constanță perfectă. El a rămas cu tine. Nu vrei să înveți lecția mântuirii prin învățătura lui? De ce ai alege să o iei de la început, când el a făcut călătoria pentru tine?

6. Nimeni de pe pământ nu poate să priceapă ce e Cerul sau ce înseamnă cu adevărat unicul lui Creator. Avem însă martori. La ei trebuie să recurgă înțelepciunea. Au fost unii a căror învățătură întrece cu mult ce putem învăța noi. Și nu vrem să predăm limitările pe care ni le-am impus singuri. Cel ce a devenit un adevărat și un devotat profesor al lui Dumnezeu nu își uită frații. Dar ce le poate oferi el e limitat de ce învață el însuși. Recurge, atunci, la cel ce s-a lepădat de toate limitele și a depășit cea mai înaltă culme a învățării. Te va lua cu el, căci nu a mers de unul singur. Iar tu erai cu el atunci, după cum ești și acum.

7. Cursul acesta a venit de la el deoarece cuvintele lui te-au ajuns într-o limbă pe care o poți iubi și înțelege. Oare sunt posibili alți profesori, să le arate drumul celor ce vorbesc în alte limbi și recurg la alte simboluri? Sigur că sunt. Să lase oare Dumnezeu pe cineva fără un ajutor foarte prezent în momente de impas, un mântuitor care să Îl poată simboliza pe El? Avem nevoie însă de o programă cu multe fațete, nu din cauza diferențelor de conținut, ci din cauză că simbolurile trebuie să se schimbe și preschimbe pentru a corespunde nevoii respective. Isus a venit să răspundă alei tale. În el găsești Răspunsul lui Dumnezeu. Și atunci predai cu el, pentru că el este cu tine; este mereu aici.

24. EXISTĂ REÎNCARNARE?

1. În ultimă instanță, reîncarnarea este imposibilă. Nu există trecut, nici viitor, iar ideea nașterii într-un trup, o dată sau de mai multe ori, nu are niciun înțeles. Reîncarnarea nu poate, atunci, să fie adevărată în niciun sens real. Singura noastră întrebare ar trebui să fie: „Este un concept util?” Iar asta depinde, firește, de întrebuintărea care i se dă. Dacă e întrebuintat să întărească recunoașterea naturii veșnice a vieții, e într-adevăr folositor. Ce altă întrebare despre el ajută cu adevărat la luminarea drumului? Ca multe alte crezuri, și de acesta se poate abuza destul de crunt. În cazul cel mai bun, un asemenea abuz oferă preocupare și

mândrie, poate, în trecut. În cazul cel mai rău, induce inerție în prezent. Între cele două extreme sunt posibile tot felul de absurdități.

2. Reîncarnarea nu e, în niciun caz, problema de care să ne ocupăm *acum*. Dacă ar răspunde de unele dintre dificultățile cu care se confruntă un individ acum, unica lui sarcină ar fi tot aceea de-a scăpa de ele acum. Dacă își pune bazele unei vieți viitoare, tot numai acum poate lucra la propria lui mântuire. Pentru unii, conceptul poate fi reconfortant; și, de le dă curaj, valoarea lui vorbește de la sine. E cert însă că drumul către mântuire poate fi găsit atât de cei ce cred în reîncarnare, cât și de cei care nu cred. De aceea, ideea nu poate fi considerată esențială pentru programa acestui curs. Există întotdeauna un dram de risc în a vedea prezentul în funcție de trecut. Există întotdeauna un dram de bine în orice gând ce întărește ideea că viața și trupul nu simt același lucru.

3. Pentru scopurile noastre, nu ar fi util să luăm o poziție categorică în privința reîncarnării. Un profesor de-al lui Dumnezeu trebuie să le fie la fel de util celor care cred în ea, cât și celor ce nu cred. Dacă i s-ar cere să ia o poziție categorică, i s-ar limita pur și simplu atât utilitatea, cât și capacitatea de-a lua decizii. Cursul nostru nu se ocupă de concepte ce nu sunt acceptabile oricui, indiferent de convingerile formale pe care le deține. Fiecăruia îi va fi de ajuns să facă față propriului eu, și nu e rolul înțelepciunii să adauge controverse sectare la poverile fiecăruia. Și nu s-ar bucura de niciun avantaj din acceptarea prematură a cursului, doar pentru că îi susține o credință deținută mai de mult.

4. Nu se poate accentua prea mult că ținta acestui curs e inversarea completă a gândirii. Când va fi atinsă în final, chestiuni de genul validității reîncarnării vor deveni lipsite de orice noimă. Până atunci, se prea poate să fie pur și simplu controverse. De aceea, profesorul lui Dumnezeu e înțelept să se distanțeze de toate întrebările de acest gen, căci are multe de predat și de învățat în afara lor. Ar trebui să învețe și să predea că asemenea chestiuni teoretice nu fac decât să irosească timpul, deviindu-l de la scopul ce i-a fost desemnat. Dacă există aspecte ale vreunei concepții sau convingeri care îi vor fi utile, se va spune. Și i se va spune și cum să le folosească. Ce altceva mai trebuie să știe?

5. Înseamnă oare că profesorul lui Dumnezeu ar trebui să nu creadă în reîncarnare sau să nu o discute cu alții care cred? Răspunsul e, firește, nu! Dacă se întâmplă să creadă în reîncarnare, ar fi greșit din partea lui să renunțe la acest crez, dacă nu l-a sfătuit Profesorul lăuntric să o facă. Iar asta e foarte improbabil. Poate fi informat că face abuz de acest crez într-un mod ce dăunează atât progresului elevului, cât și propriului progres. I se recomandă atunci reinterpretarea, pentru că este necesară. Tot ce trebuie să recunoască însă e că nașterea nu a fost începutul și moartea nu este sfârșitul. Unui începător nu i se cere nici măcar atât. Nu trebuie decât să accepte ideea că ce știe nu este neapărat tot ce e de învățat. I-a început călătoria.

6. Accentul pus în acest curs rămâne întotdeauna pe același lucru: în acest moment ți se oferă deplină mântuire, și tot în acest moment o poți și accepta. Asta rămâne, în continuare, singura ta răspundere. Ispășirea poate fi echivalată cu ieșirea totală din trecut și cu lipsa totală de interes față de viitor. Cerul e aici. Alt loc nu există. Cerul e acum. Alt timp nu există. Pe profesorii lui Dumnezeu nu îi interesează să predea ceva ce nu duce la asta. Corect interpretate, toate crezurile vor arăta spre asta. În acest sens, se poate spune că adevărul lor stă în utilitatea lor. Toate crezurile care duc la progres trebuie onorate. E singurul criteriu pe care îl cere acest curs. Mai mult de atât nu e necesar.

25. SUNT DE DORIT PUTERILE „PARAPSIHICE”?

1. Răspunsul la această întrebare e foarte asemănător celui precedent. Firește, nu există puteri „nefirești”, iar inventarea unei puteri inexistente este, evident, doar un apel la magie. La fel de evident însă este și faptul că fiecare individ are multe aptitudini de care nu e conștient. Pe măsură ce conștientizează tot mai mult, poate dezvolta aptitudini ce îi par extrem de surprinzătoare. Dar nimic din ce poate să facă nu se poate compara nici câtuși de puțin cu strașnica surpriză pe care o are când își amintește Cine e. Toată învățătura și toate eforturile să îi fie dirijate spre această singură mare surpriză finală, și nu va fi satisfăcut să se lase întârziat de micile surprize ce pot să îi vină pe parcurs.

2. Sigur, există multe puteri „parapsihice” care sunt clar pe linia acestui curs. Comunicarea nu e limitată la șirul mic de canale pe care îl recunoaște lumea. Dacă ar fi, nu ar avea niciun rost să se încerce predarea mântuirii. Ar fi imposibil de realizat. Limitele pe care lumea le impune comunicării sunt principalele bariere în calea resimțirii directe a Spiritului Sfânt, a Căruia Prezență e mereu la îndemână și a Căruia Voce e accesibilă doar să o auzi. Aceste limite sunt stabilite din cauza fricii, căci - fără ele - zidurile ce împrejmuiesc toate locurile separate ale lumii s-ar prăbuși la sunetul sfânt al Vocii Sale. Cine transcende aceste limite în orice fel devine pur și simplu mai firesc. Nu face nimic special, iar realizările lui nu conțin niciun strop de magie.

3. Aptitudinile aparent noi care pot fi acumulate pe parcurs pot fi foarte utile. Date Spiritului Sfânt și folosite sub îndrumarea Lui, sunt prețioase mijloace didactice. În această privință, întrebarea referitoare la felul în care au apărut este irelevantă. Singurul considerent important e felul în care se folosesc. Luarea lor ca scopuri în sine, indiferent cum se face, va întârzia progresul. În plus, valoarea lor nu constă în dovedirea vreunui lucru: reușite din trecut, neobișnuită sintonie cu cele „nevăzute” sau favoruri „speciale” din partea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu dă favoruri speciale și nimeni nu are puteri care să nu le fie accesibile tuturor. Numai prin trucuri magice se „demonstrează” puterile speciale.

4. Autenticul nu e folosit pentru a amăgi. Spiritul Sfânt e incapabil de amăgire și poate folosi numai aptitudini autentice. Ce e folosit pentru magie Lui Îi este inutil. Dar ce folosește El nu poate fi folosit pentru magie. Există însă o atracție deosebită pentru aptitudini neobișnuite care pot fi curios de tentante. Iată potențe pe care Spiritul Sfânt le vrea și de care are nevoie. Eul însă vede în aceleași potențe un prilej de-a se ridica în slăvi. Potențele transformate în slăbiciune sunt o adevărată tragedie. Dar ce nu I se dă Spiritului Sfânt trebuie să se dea slăbiciunii, căci ce se refuză iubirii se dă fricii, și va fi, în consecință, înfricoșător.

5. Chiar și cei care nu mai pun preț pe lucrurile materiale ale lumii mai pot fi amăgiți de puterile „parapsihice”. Deoarece s-a retras investiția făcută în darurile materiale ale lumii, eul s-a trezit serios amenințat. El poate fi încă destul de puternic să se refacă în spatele acestei noi tentații să își recâștige forțele prin înșelătorie. Mulți nu au văzut ce se ascunde aici în spatele mecanismelor de apărare ale eului, deși nu sunt deosebit de subtile. Dar, dată dorința reziduală de-a fi amăgit, amăgirea devine ușoară. Acum, „puterea” nu mai e o aptitudine autentică și folosirea ei nu mai prezintă încredere. E aproape inevitabil că, dacă individul nu

se răzgândește în privința scopului „puterii” sale, va sprijini incertitudinile în privința ei cu o amăgire tot mai mare.

6. Orice aptitudine pe care și-o dezvoltă cineva are potențialitatea pentru bine. Nu există excepții în această privință. Și, cu cât e mai neobișnuită și mai neașteptată puterea, cu atât îi este mai mare utilitatea potențială. Mântuirea are nevoie de toate aptitudinile căci, ce vrea lumea să distrugă, Spiritul Sfânt vrea să refacă. Aptitudinile „parapsihice” s-au folosit la invocarea diavolului, ceea ce înseamnă că s-au folosit, pur și simplu, la întărirea eului. Există însă tot aici și un mare canal de speranță și vindecare în slujba Spiritului Sfânt. Cei ce și-au dezvoltat puteri „parapsihice” nu au făcut decât să lase să se ridice unele dintre limitele pe care le-au impus propriei lor minți. Dacă își folosesc libertatea sporită să se încarcereze și mai tare, nu fac decât să își impună și mai multe limite. Spiritul Sfânt are nevoie de aceste daruri, iar cei ce I le oferă Lui, și numai Lui, merg cu recunoștința lui Cristos în inimi și cu viziunea Lui cea sfântă nu cu mult în urmă.

26. SE POATE AJUNGE LA DUMNEZEU DIRECT?

1. Sigur că se poate ajunge la Dumnezeu direct, căci nu există distanță între El și Fiul Lui. Conștiința Lui e în amintirea tuturor și Cuvântul Lui e scris în inima tuturor. Dar această conștiință și această amintire se pot ridica peste pragul recunoașterii numai acolo unde s-au înlăturat toate barierele din calea adevărului. Câți se găsesc oare în această situație? Iată, așadar, rolul profesorilor lui Dumnezeu. Nici ei nu au atins încă înțelegerea necesară, dar s-au unit cu alții. Asta îi distinge de restul lumii, și tocmai asta le dă posibilitatea și altora să părăsească lumea odată cu ei. Singuri, nu sunt nimic Dar în unirea lor stă puterea lui Dumnezeu.

2. Sunt unii ce au ajuns la Dumnezeu direct, nepăstrând nici urmă de limite lumești și amintindu-și perfect propria Identitate. Aceștia s-ar putea numi Profesorii profesorilor căci, deși nu mai sunt vizibili, imaginea lor mai poate fi invocată. Iar ei vor apărea când și unde e util să o facă. Celor pe care asemenea apariții i-ar speria, aceștia își dau ideile. Nimeni nu îi poate invoca în zadar. Și nu e nimeni de care să nu fie conștienți. Toate nevoile ei le cunosc; toate greșelile le recunosc și trec cu vederea. Va veni o vreme când se va înțelege asta. Iar, între timp, își dau darurile toate profesorilor lui Dumnezeu care recurg la ajutorul lor, cerând lucrurile toate în numele lor și în nicidecum altul.

3. Uneori, un profesor de-al lui Dumnezeu poate să simtă, fugitiv, unirea directă cu Dumnezeu. În lumea aceasta, e aproape imposibil ca trăirea aceasta să dureze. Poate că poate fi dobândită, după multă dăruire și devoțiune, și apoi poate fi menținută o mare parte a timpului pe pământ. Dar asta e ceva atât de rar, încât nu poate fi considerat un țel realist. Dacă se întâmplă, bine. Dacă nu se întâmplă, tot așa. Toate stările lumești trebuie să fie iluzorii. Dacă s-ar ajunge la Dumnezeu direct, printr-o conștientizare susținută, trupul nu s-ar menține mult. Cei ce și-au lepădat trupul ca să își ofere utilitatea celor rămași în urmă sunt chiar puțini. Și au nevoie de ajutoare care sunt încă în robie și încă dorm, ca prin trezirea lor să se poată auzi Vocea lui Dumnezeu.

4. Să nu disperi, atunci, din cauza limitărilor. E funcția ta să scapi de ele, dar nu să fii fără de ele. Dacă vrei să fii auzit de cei ce suferă, trebuie să vorbești

pe limba lor. Dacă vrei să fii mântuitor, trebuie să înțelegi de ce anume trebuie scăpat. Mântuirea nu este teoretică. Privește problema, cere răspunsul, și apoi acceptă-l când vine. Iar venirea lui nu se va lăsa mult așteptată. Ți se va furniza tot ajutorul pe care îl poți accepta, și nicio nevoie pe care o ai nu îți va rămâne nesatisfăcută. Așa că să nu ne preocupe prea mult țelurile de care nu ești gata. Dumnezeu te ia acolo unde ești și te primește cu brațele deschise. Ce ți-ai mai putea dori, când numai de asta ai nevoie?

27. CE ESTE MOARTEA?

1. Moartea e visul central din care pornesc toate iluziile. Nu e oare o nebunie să gândești că viața nu e decât naștere, îmbătrânire, pierderea vitalității și moarte în final? Am mai pus această întrebare, dar trebuie acum să o examinăm mai atent. E singura credință fixă și inalterabilă a lumii cum că toate lucrurile din ea se nasc doar ca să moară. Se consideră că asta este „legea firii”, ceva de necontestat, ci de acceptat ca lege „firească” a vieții. Ce e ciclic, schimbător și nesigur; nefiabil, nestatornic, ce crește și descrește într-un mod cert pe un făgaș la fel de cert - toate sunt considerate Voia lui Dumnezeu. Și nimeni nu se întreabă dacă un Creator blajin ar putea voi așa ceva.

2. Cu această percepție a universului cum l-a creat Dumnezeu, ți-ar fi cu neputință să Îl consideri iubitor. Căci cine a hotărât să moară toate, sfârșind în pulbere și praf, dezamăgire, deznădejde, nu poate să nu fie temut. El ține în mână mititica-ți viață doar de un fir, gata să îl rupă, fără griji, fără regrete, poate chiar azi. Sau, dacă mai așteaptă, sfârșitul este totuși cert. Cine iubește un atare dumnezeu nu știe de iubire, căci și-a negat că viața e reală. Moartea a devenit simbolul vieții. Lumea lui e acum un câmp de luptă, unde contradicția domnește și opuzii duc război constant. Unde e moarte, pacea e cu neputință.

3. Moartea e simbolul fricii de Dumnezeu. Iubirea Lui e ștersă în această idee, care, ca un scut ridicat pentru a feri de soare, nu te lasă să o conștientizezi. Grozăvia simbolului e de ajuns să arate că nu poate coexista cu Dumnezeu. Ea prezintă o imagine a Fiului lui Dumnezeu în care e „pus la loc de odihnă” în brațele devastării, unde viermii așteaptă să îl întâmpine și să dănuie și ei puțin ca urmare a distrugerii lui. Dar viermii sunt sortiți și ei distrugerii la fel de sigur. Așa că toate lucrurile trăiesc datorită morții. Devorarea e „legea firii și a vieții”. Dumnezeu este dement și numai frica e reală.

4. Credința curioasă că o parte a lucrurilor muritoare poate continua să existe separat de ce va muri nu proclamă un Dumnezeu iubitor, nici nu redă motive de încredere. Dacă moartea e reală în privința unui lucru, nu există viață. Moartea neagă viața. Dar, dacă există realitate în viață, moartea e negată. Niciun compromis nu e posibil aici. Fie există un dumnezeu al fricii, fie Unul al Iubirii. Lumea încearcă o mie de compromisuri și va mai încerca încă o mie. Niciunul dintre ele nu le poate fi acceptabil profesorilor lui Dumnezeu, căci niciunul dintre ele nu Îi poate fi acceptabil lui Dumnezeu. El nu a făcut moartea pentru că nu a făcut nici frica. Pentru El, ambele sunt la fel de lipsite de înțeles.

5. „Realitatea” morții e ferm înrădăcinată în credința că Fiul lui Dumnezeu e un trup. Iar, dacă Dumnezeu a creat trupuri, moartea chiar ar fi reală. Dar Dumnezeu nu ar fi iubitor. Nicăieri altundeva nu se evidențiază mai bine contrastul

dintre percepția lumii reale și cea a lumii iluziilor. Dacă El e Iubire, moartea e efectiv moartea lui Dumnezeu. Iar acum, Propria Lui creație trebuie să se teamă de El. Nu e Tată, ci distrugător. Nu e Creator, ci răzbnător. Groaznice Îi sunt Gândurile și înfricoșător chipul. Să Îi vezi creațiile înseamnă să mori.

6. „Cel din urmă vrăjmaș care va fi nimic este moartea”. Desigur! Fără ideea morții, nu ar exista lume. Toate visele vor sfârși cu acesta. Acesta este obiectivul final al mântuirii, sfârșitul tuturor iluziilor. Iar în moarte se nasc toate iluziile. Ce poate să se nască din moarte și să aibă totuși viață? Dar ce se naște din Dumnezeu și poate totuși să moară? Inconsecvențele, compromisurile și ritualurile pe care le cultivă lumea în zadarnicele-i încercări de-a se agăța de moarte, și totuși, de a crede că iubirea e reală, sunt magie fără minte, fără efect și fără înțeles. Dumnezeu este, și în El toate lucrurile create trebuie să fie veșnice. Nu vezi că El are, altfel, un opus, iar frica ar fi la fel de reală ca iubirea?

7. Profesor al lui Dumnezeu, singura ta sarcină ar putea fi formulată astfel: să nu accepți niciun compromis în care moartea să joace un rol. Să nu crezi în cruzime și să nu lași atacul să ascundă adevărul de tine. Ce pare să moară a fost doar perceput greșit și dus la iluzie. Acum devine sarcina ta să lași iluzia să fie adusă la adevăr. Fii ferm într-o singură privință: să nu fii amăgit de „realitatea” vreunei forme schimbătoare. Adevărul nu se mișcă, nici nu oscilează, nici nu se cufundă în moarte și în descompunere. Și sfârșitul morții care e? Doar atât: realizarea că Fiul lui Dumnezeu este nevinovat acum și de-a pururi. Doar atât. Dar nu te lăsa să uiți că nu e mai puțin de atât.

28. CE ESTE ÎNVIEREA?

1. Pur și simplu, învierea este biruirea sau înfrângerea morții. Este o retrezire sau o renaștere, o răzgândire în privința semnificației lumii. Este acceptarea interpretării date de Spiritul Sfânt rostului lumii; acceptarea Ispășirii pentru propria persoană. Este sfârșitul viselor de chin și conștientizarea voioasă a visului final al Spiritului Sfânt. Este recunoașterea darurilor lui Dumnezeu. Este visul în care trupul funcționează perfect, neavând altă funcție decât comunicarea. Este lecția prin care se încheie învățarea, căci se desăvârșește și se depășește cu aceasta. Este invitația adresată lui Dumnezeu să facă pasul final. Este renunțarea la toate celelalte scopuri, la toate celelalte interese, la toate celelalte dorințe și la toate celelalte preocupări. Este singurul dor al Fiului - dorul de Tată.

2. Învierea este negarea morții, fiind afirmarea vieții. Așa se inversează absolut toată gândirea lumii. Viața e recunoscută acum ca mântuire; durerea și chinul de orice fel sunt percepute acum ca iad. Iubirea nu mai e ceva înfricoșător, ci ceva bine-venit. Idolii au dispărut și amintirea lui Dumnezeu străbate nestingherită toată lumea. Fața lui Cristos se vede în fiecă făptură, și nimic nu e ținut în întuneric, ferit de lumina iertării. Nu mai există tristețe pe pământ. Bucuria Cerului a venit asupra lui.

3. Aici se încheie programa. De aici înainte nu mai e nevoie de instrucțiuni. Viziunea e întru totul corectată și toate greșelile s-au desfăcut. Atacul e lipsit de înțeles și a sosit pacea. Obiectivul programei s-a realizat. Gândurile se îndreaptă spre Cer și cât mai departe de iad. Toate dorurile sunt satisfăcute, căci ce rămâne nerăspuns sau incomplet? Ultima iluzie se întinde peste lume, iertând lucrurile toate

și înlocuind tot atacul. Inversarea totală s-a împlinit. Nimic nu rămâne să contradică Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nimic care să se împotrivescă adevărului. Și acum adevărul poate veni în sfârșit. Cât de repede va veni când e poftit să intre și să învâluie o lume ca aceasta!

4. Toate inimile vii sunt pline, cu seninătate, de o profundă expectativă, căci se apropie vremea lucrurilor veșnice. Nu există moarte. Fiul lui Dumnezeu e liber. Și în libertatea lui este sfârșitul fricii. Acum nu mai sunt locuri ascunse pe pământ, să adăpostească iluziile bolnave, visele fricii și percepțiile greșite ale universului. Lucrurile toate sunt văzute în lumină și, în lumină, scopul lor e transformat și înțeles. Iar noi, copiii lui Dumnezeu, ne ridicăm din praf și pulbere, și ne privim deplina nepăcătoșenie. Cântecele Cerului răsună în toată lumea, în timp ce e înălțată și adusă la adevăr.

5. Acum nu mai sunt distincții, diferențele au dispărut și Iubirea Se privește pe Ea Însăși. Ce altceva mai e nevoie să se vadă? Ce îi mai rămâne viziunii de împlinit? Am văzut fața lui Cristos, nepăcătoșenia Lui, Iubirea Lui dincolo de toate formele, mai presus de toate scopurile. Sfinți suntem, căci Sfințenia Lui chiar ne-a eliberat! Și acceptăm Sfințenia Lui ca a noastră, după cum și este. Așa cum ne-a creat Dumnezeu, așa vom fi în vecii vecilor, și nu dorim decât ca Voia Lui să fie a noastră. Iluziile unei alte voi s-au pierdut, căci s-a găsit unitatea finalității.

6. Aceste lucruri ne așteaptă pe toți, dar nu suntem pregătiți încă să le primim cu bucurie. Cât timp mai rămâne și o singură minte posedată de vise de rău, gândul iadului are realitate. Jelul profesorilor lui Dumnezeu e să trezească mințile celor adormiți și să vadă acolo viziunea feței lui Cristos, înlocuind visele pe care le visează ei. Gândul omorului e înlocuit cu binecuvântarea. Judecata e lăsată deoparte și I se dă Celui a Cărui funcție este să judece. Și, în Judecata Lui de pe urmă, se redă adevărul despre preasfântul Fiu al lui Dumnezeu. E izbăvit, căci a auzit Cuvântul lui Dumnezeu și i-a înțeles semnificația. E liber, pentru că a lăsat Vocea lui Dumnezeu să proclame adevărul. Și toți cei pe care a încercat odinioară să îi răstignească sunt înviați odată cu el, alături de el, în timp ce se pregătește cu ei să își întâlnească Dumnezeu.

29. CÂT DESPRE RESTUL...

1. Manualul acesta nu își propune să răspundă la toate întrebările pe care le-ar putea pune profesorul și elevul. De fapt, el acoperă doar câteva dintre cele mai evidente, sub forma unui scurt rezumat al celor mai importante concepte din text și din culegerea de exerciții. Manualul nu e un substitut pentru nicio dintre ele, ci doar un supliment. Deși se numește manual pentru profesori, trebuie să ținem minte că numai timpul desparte profesorul de elev, așa că diferența e temporară prin definiție. În unele cazuri, poate fi util ca elevul să citească mai întâi manualul. Alții ar putea să beneficieze mai degrabă dacă încep cu culegerea de exerciții. Iar alții pot avea nevoie să înceapă la nivelul mai abstract al textului.

2. Care este pentru care? Cine ar beneficia mai mult doar din rugăciuni? Cine are nevoie doar de un surâs, fiind încă nepregătit pentru mai mult? Nimeni să nu încerce să răspundă la aceste întrebări de unul singur. Cu siguranță, niciun profesor de-al lui Dumnezeu nu a ajuns până aici fără să își dea seama de acest lucru. Programa este extrem de individualizată, și toate aspectele se află sub

Îngrijirea și îndrumarea Spiritului Sfânt. Întreabă, și El îți va răspunde. Răspunderea este a Lui, și numai El e în măsură să Și-o asume. E funcția Lui să o facă. E funcția ta să lași întrebările pe seama Lui. Vrei să răspunzi de decizii despre care înțelegi atât de puțin? Bucură-te că ai un Profesor Care nu poate face nicio greșală. Răspunsurile Lui sunt corecte întotdeauna. Ai spune asta despre ale tale?

3. Există un alt avantaj - unul foarte important - în a-ți lăsa deciziile pe seama Spiritului Sfânt cu frecvență tot mai mare. Roate că nu te-ai gândit la acest aspect, dar poziția lui centrală este evidentă. Să urmezi călăuzirea Spiritului Sfânt înseamnă să te lași absolvit de vinovăție. Este esența Ispășirii. Este nucleul programei. Uzurparea imaginărilor a funcțiilor ce nu îți aparțin stă la baza fricii. Toată lumea pe care o vezi reflectă iluzia că ai săvârșit lucrul acesta, făcând inevitabilă frica. Să restitui funcția Cui Îi aparține înseamnă, așadar, să scapi de toată frica. Și tocmai asta permite să îți revină amintirea iubirii. Să nu crezi, atunci, că este necesar să urmezi călăuzirea Spiritului Sfânt pur și simplu din cauza propriilor tale inadecvări. Ea este ieșirea ta din iad.

4. Iată din nou paradoxul la care se tot fac referiri în curs. Să spui: „Nu pot să fac nimic de la mine” înseamnă să obții toată puterea. Și totuși nu e decât un paradox aparent. În felul în care te-a creat Dumnezeu, ai toată puterea. Chipul pe care l-ai făcut tu din tine nu are. Spiritul Sfânt știe adevărul despre tine. Chipul pe care l-ai făcut tu, nu. Dar, în ciuda ignoranței lui evidente și totale, chipul acesta crede că le știe pe toate pentru că tu i-ai dat această credință. Asta predați tu și lumea care a fost făcută să susțină ce predai. Dar Profesorul Care știe adevărul nu l-a uitat. Deciziile Lui le aduc folease tuturor, fiind într-un tot lipsite de atac. Și, de aceea, incapabile să stârneasă vinovăție.

5. Cine își asumă o putere pe care nu o are se amăgește. Dar să accepte puterea care i s-a dat de Dumnezeu nu înseamnă decât să își recunoască propriul Creator și să Îi accepte darurile. Iar darurile Lui nu au limite. Să Îi ceri Spiritului Sfânt să decidă în locul tău înseamnă, pur și simplu, să îți accepți adevărata moștenire. Oare înseamnă că nu poți să spui nimic fără să Îl consulți pe El? Sigur că nu! Așa ceva nu ar fi practic, iar cursul de față se ocupă îndeosebi de ce e practic. Dacă ți-ai făcut o obișnuință din a cere ajutorul când și unde poți, poți avea încredere că ți se va da înțelepciune atunci când ai nevoie. Pregătește-te pentru asta în fiecare dimineață, amintește-ți-L pe Dumnezeu când poți în cursul zilei, cere ajutorul Spiritului Sfânt când îți este cu putință și mulțumește-I noaptea că te-a călăuzit. Și încrederea îți va fi cu adevărat bine întemeiată.

6. Nu uita că Spiritul Sfânt nu Se bazează pe ce spui. Îți înțelege rugămintele inimii și le răspunde. Înseamnă oare că, atâta timp cât îți rămâne atrăgător atacul, El va riposta cu un rău? Nicidecum! Căci Dumnezeu I-a dat puterea să traducă rugăciunile inimii tale în limba Lui. EL înțelege că un atac e o chemare de ajutor. Și ripostează, în consecință, oferindu-Și ajutorul. Dumnezeu ar fi crud dacă ar lăsa cuvintele tale să le înlocuiască pe ale Lui. Un tată iubitor nu își lasă copilul să își facă rău sau să își aleagă propria distrugere. Deși el poate cere să își facă rău, tatăl lui tot îl va proteja. Și cu cât mai mult de-atât Își iubește oare Fiul Tatăl tău?

7. Adu-ți aminte că ești complinirea și Iubirea Lui. Adu-ți aminte că slăbiciunea ta este puterea Lui. Dar să nu citești asta în grabă sau greșit. Dacă puterea Lui este în tine, ce percepi ca slăbiciunea ta nu e decât iluzie. Iar El ți-a dat mijloacele pentru a o demonstra. Cere-I Profesorului Său lucrurile toate, și lucrurile toate ți se dau. Nu în viitor, ci imediat, acum. Dumnezeu nu așteaptă, căci așteptarea presupune timp, iar El este atemporal. Uită-ți chipurile prostesti,

senzația de slăbiciune și frica de rău, visele de pericol și „prejudicii” selectate. Dumnezeu nu Își cunoaște decât Fiul, iar el este așa cum a și fost creat. Cu încredere te pun în Măinile Lui și aduc mulțumiri pentru tine că e așa.

8. Și acum în tot ce faci fii binecuvântat.
Dumnezeu la tine vine să ajuți la mântuirea lumii.
Profesorul lui Dumnezeu, El îți oferă mulțumiri,
Și toată lumea stă tăcută în harul
Pe care îl aduci tu de la El. Ești Fiul Lui pe care îl iubește,
Și ție îți este dat să fii mijlocul
Prin care Se aude în lume Vocea Lui,
Să se încheie toate câte țin de timp; să pună capăt
Tuturor celor văzute și să desfacă
Tot ce este schimbător. Prin tine se vestește
O lume nevăzută, neauzită, dar cu adevărat aici.
Sfânt ești; și, în lumina ta, lumea îți
Reflectă sfințenia, căci nu ești
Singur, și nici fără prieteni. În numele tău aduc mulțumiri
Și mă alătur eforturilor tale în folosul Lui,
Știind că ele sunt, deopotrivă, în folosul meu
Și al tuturor celor care merg la Dumnezeu cu mine.

AMIN

EXPLICAȚII TERMINOLOGICE

INTRODUCERE

1. Preocuparea acestui curs nu este speculația filozofică, nici terminologia precisă. Preocuparea lui e numai Ispășirea, sau corecția percepției. Iertarea este mijlocul prin care se realizează Ispășirea. Structura „conștiinței individuale” e absolut irelevantă, fiind un concept ce reprezintă „greșeala originară” sau „păcatul originar”. Studiarea greșelii în sine nu duce la corecție, dacă vrei să reușești cu adevărat să treci greșeala cu vederea. Cursul urmărește tocmai acest proces de trecere cu vederea.

2. Toți termenii sunt potențial controversați, iar cei ce caută controversă o vor găsi. Însă și cei ce caută clarificare o vor găsi. Dar trebuie să fie dispuși să treacă controversa cu vederea, recunoscând că e un mecanism de apărare împotriva adevărului, sub forma unei manevre procrastinatoare. Considerațiile teologice ca atare sunt neapărat controversate, deoarece depind de credință și pot, de aceea, să fie acceptate sau respinse. O teologie universală e imposibilă, dar o trăire universală nu e numai posibilă, ci și necesară. Tocmai spre această trăire e îndreptat cursul. Numai aici devine posibilă consecvența, pentru că numai aici ia sfârșit incertitudinea.

3. Cursul acesta rămâne în cadrul eului, unde e nevoie de el. Preocuparea lui nu constituie ce e dincolo de toată greșeala, deoarece e conceput doar pentru a orienta în această direcție. De aceea se folosește de cuvinte, care sunt simbolice și nu pot exprima ce se află dincolo de simboluri. Doar eul pune întrebări, pentru că numai eul pune la îndoială. Odată ce s-a pus o întrebare, cursul pur și simplu dă un alt răspuns. Și totuși, răspunsul acesta nu încearcă să recurgă la inventivitate sau ingeniozitate. Acestea sunt atribute ale eului. *Cursul e simplu*. Are o singură funcție și un singur obiectiv. Numai aspectul acesta îi rămâne întru totul consecvent, pentru că numai acesta poate să fie consecvent.

4. Eul va cere multe răspunsuri pe care cursul acesta nu le dă. El nu recunoaște ca întrebări simpla formă a unei întrebări la care e imposibil să răspundă. Eul poate întreba: „Cum s-a produs imposibilul?”, „Cui i s-a întâmplat imposibilul?”, și poate să o întrebe sub numeroase forme. Dar nu există un răspuns, ci numai o trăire. Caută numai asta, și nu lăsa teologia să te rețină.

5. Vei observa că accentul pus în curs pe chestiuni de structură nu ține mult și apare doar la început. Dispare la scurt timp după aceea, pentru a face loc învățăturii centrale. Fiindcă ai cerut lămuriri însă, iată - în cele ce urmează - câțiva dintre termenii folosiți.

1. MINTE - SPIRIT

1. Termenul *minte* e folosit pentru a reprezenta agentul activator al spiritului, care îi furnizează energia creatoare. Când e scris cu majusculă, termenul se referă la Dumnezeu sau la Cristos (adică, Mentea lui Dumnezeu sau Mentea lui Cristos). *Spiritul* este Gândul lui Dumnezeu, creat de El după Propria Lui asemănare. Spiritul unificat este unicul Fiu al lui Dumnezeu, sau Cristos.

2. În lumea aceasta, deoarece mintea e scindată, Fiii lui Dumnezeu par să fie separați. Iar mințile lor nu par să fie unite. În această stare iluzorie, conceptul de „*minte individuală*” pare să aibă înțeles. De aceea, e descrisă în curs *de parcă* ar avea două părți: spiritul și eul.

3. Spiritul e partea care mai este în contact cu Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, Care Își are locul în această parte, dar vede și cealaltă parte. Termenul „*suflet*” nu se folosește decât în citate luate direct din Biblie, datorită caracterului său extrem de controversat. Acesta ar fi însă un echivalent al „*spiritului*”, cu mențiunea că, fiind ceva ce ține de Dumnezeu, este veșnic și nu s-a născut niciodată.

4. Cealaltă parte a minții este complet iluzorie și face numai iluzii. Spiritul își menține potențialul de-a crea, dar Voia lui, care este a lui Dumnezeu, pare să fie încătușată cât timp mintea nu e unificată. Creația continuă neabătută pentru că aceasta e Voia lui Dumnezeu. Voia aceasta este mereu unificată și, de aceea, nu are niciun înțeles în această lume. Ea nu are opus, și nici grade.

5. Mentea poate fi corectă sau greșită, în funcție de vocea pe care o ascultă. *Mentea corectă* ascultă ce spune Spiritul Sfânt, iartă lumea și, prin viziunea lui Cristos, vede lumea reală în locul acesteia. Aceasta e viziunea finală, ultima percepție, condiția în care Dumnezeu Însuși face pasul final. Aici sfârșesc laolaltă timpul și iluziile.

6. *Mentea greșită* ascultă ce spune eul și face iluzii; percepând păcatul, justificând mânia și văzând vinovăția, boala și moartea ca lucruri reale. Atât lumea aceasta, cât și lumea reală sunt iluzii, pentru că mintea corectă trece pur și simplu cu vederea, sau iartă, ceea ce nu s-a petrecut nicicând. De aceea, ea nu e *Unitatea mentală* a Minții lui Cristos, a Cărui Voie e una cu a lui Dumnezeu.

7. În lumea aceasta, singura libertate rămasă e libertatea de-a opta, mereu între două opțiuni sau două voci. Voia nu e implicată în percepție la niciun nivel și nu are nimic de-a face cu opțiunea. *Conștiința* este mecanismul receptiv, primind mesaje de sus sau de jos; de la Spiritul Sfânt sau de la eu. Conștiința are niveluri și conștiința poate varia foarte drastic, dar nu poate transcende tărâmul perceptual. La cel mai înalt nivel, devine conștientă de lumea reală și poate fi instruită să o facă tot mai mult. Dar însuși faptul că are niveluri și poate fi instruită demonstrează că nu poate atinge cunoașterea.

2. EUL - MIRACOLUL

1. Iluziile nu vor dura. Moartea lor e sigură, și numai asta este cert în lumea lor. E lumea eului din această cauză. Ce este *eul*? Doar un vis despre ce ești cu adevărat. Un gând că ești separat de Creatorul tău și o dorință să fii ceva ce El nu a creat. E un produs al nebuniei, nicidecum o realitate. Un nume pentru

nenumit, iată tot ce e. Un simbol al imposibilității, o opțiune între alternative inexistente. Îți dăm un nume doar pentru a ne ajuta să înțelegem că nu e decât un gând străvechi cum că făcutul are nemurire. Dar ce poate reieși din asta decât un vis care, ca toate visele, poate avea doar moartea ca deznodământ?

2. Ce este eul? Nimic, dar într-o formă care pare a fi ceva. Într-o lume a formei, eul nu poate fi negat, pentru că numai el pare real. Dar poate oare Fiul lui Dumnezeu, așa cum l-a creat El, să își găsească locul în formă sau într-o lume a formei? Cel ce îți cere să definești eul și să explici cum s-a născut nu poate fi decât cel ce îl consideră real și caută, prin definiție, să se asigure că natura iluzorie a acestuia va rămâne ascunsă în spatele cuvintelor care par să îl facă așa.

3. Nu există definiție pentru o minciună care să servească la transformarea ei în adevăr. Și nu poate exista nici adevăr pe care minciunile să îl poată ascunde cu eficacitate. Irealitatea eului nu se neagă prin cuvinte, și nici înțelesul lui nu este clar din cauză că natura lui pare să aibă o formă. Cine poate defini nedefinibilul? Și totuși, există chiar și aici un răspuns.

4. De fapt, nu putem construi o definiție pentru ce este eul, dar *putem* spune ce nu e. Iar asta ni se arată cu perfectă claritate. De aici deducem tot ce este eul. Privește-i opusul, și poți vedea singurul răspuns cu înțeles.

5. Opusul eului în toate privințele - origine, efect și consecință - îl numim miracol. Aici găsim tot ce nu este eul în lumea aceasta. Aici este opusul eului, și numai aici vedem ce a fost eul, căci vedem aici tot ce a părut să facă, iar cauza și efectele ei trebuie să mai fie un tot unitar.

6. Unde a fost întuneric, acum vedem lumina. Ce este eul? Ce-a fost întunericul. Unde este eul? Unde a fost întunericul. Ce e acum și unde poate fi găsit? Nimic și niciunde. Acum s-a făcut lumină: opusul ei a dispărut fără urmă. Unde a fost rău acum este sfințenie. Ce este eul? Ce a fost răul. Unde este eul? Într-un vis de rău care a părut real doar cât l-ai visat. Unde a fost răstignire stă Fiul lui Dumnezeu. Ce este eul? Cine are nevoie să întrebe? Unde este eul? Cine are nevoie să caute o iluzie acum că visele au dispărut?

7. Ce este un *miracol*? Tot un vis. Privește însă toate aspectele *acestui* vis, și nu vei mai pune nicio întrebare. Privește lumea plină de bunătate pe care o vezi întinzându-se înaintea ta în timp ce pășești cu blândețe. Privește toate ajutoarele înșirate de-a lungul drumului pe care îl străbați, fericit în certitudinea Cerului și cheazășia păcii. Și uită-te o clipă și la ce ai lăsat în urmă în sfârșit și ai depășit în fine.

8. Acesta a fost eul - toată ura crudă, nevoia de răzbunare și țipetele de durere, frica de moarte și impulsul de-a ucide, iluzia lipsei de semeni și sinele care a părut singur în tot universul. Miracolul corectează această groaznică greșală în privința ta, cu aceeași blândețe cu care o mamă drăgăstoasă îi cântă copilului ei să se liniștească. Un cântec ca acesta nu e tot ce-ai vrea să auzi? Nu ți-ar răspunde la tot ce te-ai gândit să întrebi și nu ar face fără noimă chiar și întrebarea?

9. Întrebările tale nu au răspuns, fiind făcute să reducă la tăcere Vocea lui Dumnezeu, care le pune tuturor o singură întrebare: „Ești gata să Mă ajuți să mântuiesc lumea?” Pune-ți această întrebare în loc să întrebi ce este eul, și vei vedea numaidecât o strălucire venind să acopere lumea pe care a făcut-o eul. Niciun miracol nu i se refuză acum nimănui. Lumea e mântuită de ce-ai crezut că este. Iar ce este e total necondamnat și întru totul pur.

10. Miracolul iartă, eul osândește. Nici unul, nici altul nu trebuie definit decât așa. Oare poate să existe însă o definiție mai sigură sau mai aliniată cu ce e mântuirea? Problema și răspunsul stau laolaltă aici și, acum că s-au întâlnit în sfârșit, alegerea e clară. Cine alege iadul când l-a recunoscut? Și cine nu ar mai

merge încă un pic când i-e dat să înțeleagă că drumul este scurt și are ca țintă Cerul?

3. IERTARE - FAȚA LUI CRISTOS

1. *Iertarea* este pentru Dumnezeu și față de Dumnezeu, dar nu de la El. E imposibil să îți închipui ceva creat de El care să poată avea nevoie de iertare. Iertarea, așadar, e o iluzie, dar - datorită scopului ei, care este al Spiritului Sfânt - are ceva ce o face diferită. Spre deosebire de toate celelalte iluzii, ea nu conduce în direcția greșelii, ci în direcția opusă ei.

2. Iertarea s-ar putea numi un fel de ficțiune fericită; un mod în care necunoscătorii pot acoperi distanța dintre percepția lor și adevăr. Ei nu pot trece direct de la percepție la cunoaștere, căci nu consideră că este voia lor să facă așa ceva. Asta îl face pe Dumnezeu să pară un dușman în loc de ce este cu adevărat. Și tocmai această percepție dementă îi face să nu fie dispuși să se ridice pur și simplu și să se întoarcă în pace la El.

3. Așa că au nevoie de o iluzie de ajutor pentru că sunt neajutorați; de un Gând de pace pentru că sunt în conflict. Dumnezeu știe de ce are nevoie Fiul Lui înainte de a-I cere el. El nu e preocupat deloc de formă, dar, odată ce a dat conținutul, e Voia Lui ca acesta să fie înțeles. Și asta e de ajuns. Forma se adaptează la nevoie; conținutul e neschimbător, la fel de etern ca și Creatorul lui.

4. Înainte de-a putea reveni amintirea lui Dumnezeu, trebuie văzută *fața lui Cristos*. Motivul e evident. Vederea feței lui Cristos cere percepție. Nimeni nu poate vedea cunoașterea. Dar fața lui Cristos e marele simbol al iertării. E mântuire. E simbolul lumii reale. Oricine o privește nu mai vede lumea. Căci e atât de aproape de Cer pe cât e de posibil de partea aceasta a porții. Dar, de la poartă, nu mai e decât un pas până înăuntru. E pasul final. Și pe acesta îl lăsăm în seama lui Dumnezeu.

5. Iertarea e tot un simbol, dar, ca simbol doar al Voii Lui, nu poate fi împărțită. Așa că unitatea pe care o reflectă devine Voia Lui. E singurul lucru încă parțial în lume, și totuși, puntea către Cer.

6. Voia lui Dumnezeu e tot ce există. Nu putem merge decât de la nimic la tot, de la iad la Cer. E asta o călătorie? Nu, nu într-adevăr, căci adevărul nu merge niciunde. Dar iluziile saltă din loc în loc, din timp în timp. Pasul final, și el, nu e decât un salt. Percepție fiind, e ireal în parte. Și totuși, această parte o să dispară. Ce rămâne e pacea veșnică și Voia lui Dumnezeu.

7. Acum nu mai sunt dorințe, pentru că dorințele se schimbă. Până și lucrul râvnit poate să devină ceva de nedorit. Și trebuie să fie așa, din cauză că eul nu poate sta în pace. Dar Voia e constantă, fiind darul lui Dumnezeu. Iar ce dă El este de-a pururi ca El Însuși. Acesta este rostul feței lui Cristos. E darul lui Dumnezeu spre mântuirea Fiului Său. Privește-o numai, și ai și fost iertat.

8. Ce minunată devine lumea în chiar clipa în care vezi reflectat în ea adevărul despre tine. Acum ești nepăcătos și îți vezi nepăcătoșenia. Acum ești sfânt și te percepi așa. Și acum mintea se întoarce la Creatorul ei; îngemănarea Tatălui cu Fiul, Unitatea unităților de după toate îngemănările, dar mai presus de toate. Dumnezeu nu e văzut, ci numai înțeles. Fiul Lui nu e atacat, ci recunoscut.

4. PERCEPȚIE ADEVĂRATĂ - CUNOAȘTERE

1. Lumea pe care o vezi e o iluzie a unei lumi. Nu Dumnezeu a creat-o, căci ce creează El trebuie să fie veșnic ca și El. Și totuși, nu există nimic în lumea pe care o vezi care să dăinuie de-a pururi. Unele lucruri vor dura în timp puțin mai mult decât altele. Dar va veni și vremea când toate lucrurile vizibile vor avea un sfârșit.

2. Ochii trupului nu sunt, de aceea, mijlocul prin care se poate vedea lumea reală, căci iluziile pe care le văd ei trebuie să ducă la alte iluzii ale realității. Și asta și fac. Căci tot ce văd ei nu numai că nu va dura, dar dă și loc la gânduri de păcat și vinovăție. În timp ce tot ce a creat Dumnezeu e veșnic fără păcat și este, de aceea, veșnic fără vinovăție.

3. Cunoașterea nu e remediul pentru percepția falsă deoarece, fiind un alt nivel, ele nu se pot întâlni niciodată. Singura corecție posibilă pentru percepția falsă trebuie să fie *percepția adevărată*. Ea nu va dăinui. Dar, cât durează, rostul ei este să vindece. Căci percepția adevărată e un remediu cu multe nume. Iertare, mântuire, Ispășire, percepție adevărată, toate una sunt. Sunt un singur început, cu finalitatea de-a duce la o Unitate cu mult mai presus de ele înseși. Percepția adevărată este mijlocul prin care lumea e mântuită de păcat, căci păcatul nu există. Și tocmai asta vede percepția adevărată.

4. Lumea stă ca o lespede înaintea feței lui Cristos. Percepția adevărată însă o vede doar ca un vâl diafan, atât de ușor de înlăturat, încât nu poate să țină mai mult de o clipă. Se vede, în sfârșit, ce e. Și acum nu poate să nu dispară, căci există un loc gol acum, primenit și pregătit. Unde s-a perceput distrugere apare fața lui Cristos și, în aceeași clipă, lumea e uitată, timpul se sfârșește pentru totdeauna, iar lumea se învâртеjește în nimicul din care a venit.

5. O lume iertată nu poate să dureze. Ea a slujit drept casă pentru trupuri. Iertarea însă privește dincolo de trupuri. Aceasta e sfințenia ei; acesta e modul în care vindecă. Lumea trupurilor e lumea păcatului, căci păcatul e posibil numai dacă există un trup. Vinovăția vine din păcat cu aceeași certitudine cu care iertarea înlătură toată vinovăția. Și, odată ce a dispărut toată vinovăția, ce mai rămâne să țină în loc o lume separată? Căci locul a dispărut și el, odată cu timpul. Numai trupul face lumea să pară reală, căci - separat fiind - nu poate rămâne unde separarea e imposibilă. Iertarea dovedește că e imposibilă pentru că nu o vede. Și ce vei trece atunci cu vederea îți va fi neinteligibil, așa cum prezența sa a fost odată certitudinea ta.

6. Iată saltul perceptual pe care îl aduce percepția adevărată: ce s-a proiectat în afară se vede în interior, iar acolo iertarea îl lasă să dispară. Căci acolo s-a stabilit altarul închinat Fiului și tot acolo e reamintit Tatăl lui. Aici se aduc la adevăr toate iluziile și se pun pe altar. Ce se vede în afară trebuie să fie mai presus de iertare, căci pare veșnic păcătos. Unde e speranța cât timp păcatul se vede în afară? La ce remediu se poate aștepta vinovăția? Dar, văzute înăuntrul minții tale, vinovăția și iertarea stau o clipă împreună, una lângă alta, pe același altar. Acolo, boala și unicul ei remediu se unesc, în fine, într-o singură strălucire tămăduitoare. Dumnezeu a sosit să ceară ce e al Lui. Iertarea e deplină.

7. Iar acum *cunoașterea* lui Dumnezeu, neschimbată, certă, pură și total inteligibilă, intră în împărăția ei. Dusă e percepția, atât cea falsă, cât și cea adevărată. Dusă e iertarea, căci sarcina ei s-a împlinit. Și duse sunt trupurile în lumina învăpăiată de pe altarul închinat Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu știe că acesta e al Lui, după cum e și al lui. Și aici Ei Se unesc, căci aici splendoarea feței lui Cristos a alungat ultima clipă a timpului, și ultima percepție a lumii e fără scop

acum și fără cauză. Căci, unde a sosit în sfârșit amintirea lui Dumnezeu, nu mai e nici călătorie, nici credință în păcat, nici pereți, nici trupuri, iar atracția cruntă a vinovăției și a morții s-a stins de acolo pentru totdeauna.

8. O, frații mei, dacă ați ști numai ce pace vă va învălui, vă va ocroti și vă va ține puri și frumoși în Mintea lui Dumnezeu, nu ați putea decât să vă rezeziți să Îl întâlniți unde Îi este altarul. Sfințească-se Numele tău și al Său, căci sunt îngemănate aici, în locul acesta sfânt. Aici Se apleacă să te ridice la El, să te scoată din iluzii în sfințenie, din lume în veșnicie, din toată frica - înapoi, redat iubirii.

5. ISUS - CRISTOS

1. Nu ai nevoie de ajutor să intri în Cer pentru că nu ai plecat de acolo niciodată. Dar ai nevoie de ajutor din afara ta căci ești circumscris de false credințe ale Identității tale, pe care a stabilit-o în realitate numai Dumnezeu. Ți se dau Ajutoare sub forme multiple, deși pe altar ele sunt una. Dincolo de fiecare dintre ele e un Gând de-al lui Dumnezeu iar acesta nu se va schimba niciodată. Dar ele au nume ce diferă pentru un timp căci timpul are nevoie de simboluri, fiind el însuși ireal. Numele lor sunt legiune, dar nu vom trece dincolo de numele pe care le folosește cursul însuși. Dumnezeu nu ajută pentru că nu știe de nevoi. Dar El creează toate Ajutoarele Fiului Său cât timp acesta crede că fanteziile lui sunt adevărate. Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ele, căci te vor conduce acasă.

2. Numele *Isus* e numele celui care a fost un om, dar a văzut fața lui Cristos în toți frații lui și și-a adus aminte de Dumnezeu. Așa a ajuns să se identifice cu *Cristos*, nemaifiind un om, ci una cu Dumnezeu. Omul a fost o iluzie, căci a părut să fie o ființă separată, umblând de unul singur, într-un trup care a părut să îi țină separat sinele de Sine, așa cum fac toate iluziile. Dar cine poate mântui dacă nu vede iluzii și nu le identifică apoi drept ceea ce sunt? Isus rămâne un Mântuitor pentru că a văzut falsul fără să îl accepte ca adevărat. Iar Cristos a avut nevoie de formă ca să le apară oamenilor și să îi mântuiască de propriile lor iluzii.

3. Prin deplina lui identificare cu Cristos - Fiul desăvârșit al lui Dumnezeu, unica Lui creație și fericirea Lui, veșnic ca El și una cu El -, Isus a devenit ce trebuie să fiți cu toții. El a arătat drumul ca să îl urmați. El te conduce înapoi la Dumnezeu pentru că a văzut drumul care i s-a deschis înainte și l-a urmat. El a făcut o distincție clară, încă obscură pentru tine, între fals și adevărat. Ți-a oferit o demonstrație finală că e imposibil să îl ucizi pe Fiul lui Dumnezeu, și că păcatul și răul, răutatea, frica sau moartea nu îi pot schimba în niciun fel viața.

4. Prin urmare, toate păcatele ți s-au iertat pentru că nu au avut niciun efect. Și au fost, așadar, doar niște vise. Deșteaptă-te cu cel care ți-a arătat asta, pentru că i-o datorezi celui care ți-a împărtășit visele, ca să poată fi spulberate. Și care ți le mai împărtășește încă, pentru a fi una cu tine.

5. Este Cristos? O da, împreună cu tine. Mica lui viață pe pământ nu a fost de ajuns să predea marea lecție pe care a învățat-o pentru fiecare dintre voi. El va rămâne cu tine să te conducă din iadul pe care l-ai făcut, la Dumnezeu. Iar, când îți vei uni voia cu a lui vederea ta va fi viziunea lui, căci vei împărtăși ochii lui Cristos. Să mergi cu el e la fel de firesc cum e să mergi cu un frate pe care l-ai cunoscut de când te-ai născut, căci el chiar asta și este. S-au făcut niște idoli cumpliți din cel care nu vrea să îi fie lumii decât frate. Iartă-i iluziile tale și vezi ce frate drag vrea să îți fie. Căci îți va liniști mintea și o va duce, cu tine, la Dumnezeul tău.

6. Oare e singurul Ajutor al lui Dumnezeu? Sigur că nu. Căci Cristos ia multe forme, cu nume diferite, până li se poate recunoaște identitatea. Isus e însă, pentru tine, purtătorul singurului mesaj cristic al Iubirii lui Dumnezeu. Nu ai nevoie de altul. E posibil să îi citești cuvintele și să beneficiezi de pe urma lor fără să îl accepți în viața ta. Dar el te va ajuta puțin mai mult dacă îți împărtășești cu el durerile și bucuriile, și renunți la amândouă pentru a găsi pacea lui Dumnezeu. Mai presus de toate însă, ar vrea să îi înveți lecția, care e aceasta:

Nu există moarte pentru că Fiul lui Dumnezeu este ca Tatăl lui. Nu poți face nimic care să schimbe Iubirea Veșnică. Uită-ți visele de păcat și vinovăție, și vino în schimb cu mine să împărtășim învierea Fiului lui Dumnezeu. Și adu-i cu tine pe toți cei pe care ți i-a trimis El să le porți de grijă după cum îți port de grijă eu.

6. SPIRITUL SFÂNT

1. Isus este manifestarea *Spiritului Sfânt*, pe Care L-a făcut să Se pogoare pe pământ după înălțarea lui la Cer, sau după identificarea lui completă cu Cristos, Fiul lui Dumnezeu așa cum L-a creat El. Spiritul Sfânt, fiind o creație a unui singur Creator, creând cu El și după asemănarea sau spiritul Lui, e veșnic și nu s-a schimbat nicicând. A fost „făcut să Se pogoare pe pământ” în sensul că era acum posibil să fie acceptat și să I Se audă Vocea. A Lui e Vocea pentru Dumnezeu, și are de aceea formă. Forma aceasta nu e realitatea Lui, pe care numai Dumnezeu o cunoaște, alături de Cristos, adevăratul Lui Fiu, Care face parte din El.

2. Spiritul Sfânt e descris în tot cursul drept Cel Ce ne dă răspunsul la separare și ne aduce planul Ispășirii, stabilindu-ne rolul individual în cadrul lui și arătându-ne exact care este. El l-a numit pe Isus conducător în îndeplinirea planului Său, pentru că a fost primul care și-a încheiat perfect propriul rol. Iată de ce i s-a dat toată puterea în Cer și pe pământ, iar el o va împărtăși cu tine când ți-l vei încheia și tu pe al tău. Principiul Ispășirii I-a fost dat Spiritului Sfânt cu mult înainte de a-l fi pus Isus în mișcare.

3. Spiritul Sfânt e descris ca singura Legătură care a mai rămas să asigure comunicarea dintre Dumnezeu și Fiii Lui separați. Pentru a îndeplini această funcție specială, Spiritul Sfânt și-a asumat o funcție dublă. El cunoaște, pentru că face parte din Dumnezeu; El percepe, pentru că a fost trimis să mântuiască omenirea. El e marele principiu al corecției; aducătorul percepției adevărate, puterea inerentă a viziunii lui Cristos. El e lumina în care se percepe lumea iertată; în care se vede numai fața lui Cristos. El nu uită niciodată Creatorul sau creația Acestuia. Nu îl uită niciodată pe Fiul lui Dumnezeu. Nu te uită niciodată pe tine. Și îți aduce Iubirea Tatălui tău într-o eternă strălucire care nu se va șterge niciodată, pentru că Dumnezeu a pus-o acolo.

4. Spiritul Sfânt stă în partea minții tale care face parte din Mintea Cristică. El reprezintă Șinele tău și Creatorul tău, Care sunt Una. El vorbește pentru Dumnezeu și, totodată, pentru tine, unit fiind cu Amândoi. Și este, de aceea, Cel Ce demonstrează că sunt Una. Pare să fie o Voce, căci în această formă îți rostește Cuvântul lui Dumnezeu. Pare să fie o Călăuză printr-o țară îndepărtată, căci ai nevoie de această formă de ajutor. Pare să fie orice îți satisface nevoile pe care crezi că le ai. Dar nu e indus în eroare când îți percepi sinele prins în capcana unor nevoi pe care nu le ai. Tocmai de acestea vrea să te scape. De acestea vrea să te ferească.

5. Tu ești manifestarea Lui în lumea aceasta. Fratele tău te cheamă să fii Vocea Lui alături de el. De unul singur, nu poate fi Ajutorul Fiului lui Dumnezeu, pentru că, de unul singur, nu are funcție. Dar, unit cu tine, e strălucitul Mântuitor al lumii, al Cărui rol în izbăvirea ei a fost întregit de tine. El vă oferă mulțumiri și lui, și ție, căci te-ai trezit cu el când el a început să mântuiască lumea. Și vei fi cu el când timpul va lua sfârșit și nu va mai rămâne nici urmă de vise de dușmănie în care să dansezi pe melodia subțire a morții. Căci, în locul ei, se aude o vreme imnul închinat lui Dumnezeu. Și apoi Vocea dispare, urmând să nu mai ia formă, ci să revină la veșnica neformitate a lui Dumnezeu.

EPILOG

1. Nu uita că, odată începută călătoria aceasta, sfârșitul este cert. Pe parcursul ei, îndoiala o să vină și o să treacă, și o să treacă doar ca să revină, iar. Sfârșitul însă este sigur. Nimeni nu va pregeta să facă ce l-a însărcinat să facă Dumnezeu. Când uiți, adu-ți aminte că mergi cu El și cu Cuvântul Lui în inimă. Cine poate să dispere când are o asemenea speranță? Deși iluziile disperării par să vină, învață cum să nu fii amăgit de ele. În spatele fiecăreia în parte e realitatea și este Dumnezeu. De ce ai mai aștepta-o și ai da-o pe iluzii, când Iubirea Lui e doar la o distanță de o clipă pe drumul unde iluziile toate se sfârșesc? Sfârșitul este sigur și garantat de Dumnezeu. Cine stă în fața unui chip lipsit de viață când, la un pas de el, Sfânta Sfintelor deschide o ușă preastrăveche ce duce dincolo de lume?

2. *Ești* aicea un străin. Dar Îi aparții Celui Care te iubește ca pe Sine Însuși. Cere-mi ajutorul să prăvălesc eu piatra, și se va face după Voia Lui. Călătoria noastră *chiar* a început. Demult de tot, sfârșitul a fost scris în stele și încrustat în Ceruri cu o Rază de lumină ce l-a ținut la adăpost atât în veșnicie, cât și de-a lungul timpului. Și îl mai ține - neschimbat, neschimbător și neschimbabil.

3. Să nu îți fie frică. Nu facem decât să reîncepem o veche călătorie începută mai demult și care numai *pare* nouă. Am pornit iar pe un drum pe care am mai călătorit, dar ne-am rătăcit o vreme. Și acum încercăm din nou. Noul nostru început are certitudinea ce i-a lipsit călătoriei noastre până acum. Ridică-ți ochii și vezi Cuvântul Lui prin stele, unde ți-a pus Numele alături de al Lui. Ridică-ți ochii și află-ți destinul cert, pe care lumea ar vrea să ți-l ascundă, dar pe care Dumnezeu ar vrea să îl vezi.

4. Să așteptăm aici în liniște și să îngenunchem o clipă cu recunoștință față de Cel Ce ne-a chemat și ne-a ajutat să Îi auzim Chemarea. Și apoi, să ne ridicăm și să purcedem cu credință pe drumul ce duce la El. Acum suntem siguri că nu mergem singuri. Căci Dumnezeu este aici și, cu El, toți frații noștri, Acum știm că nu ne vom mai rătăci. Reîncepe cântecul oprit numai o clipă, deși pare de-a pururi necântat. Ce începe aici va crește ca viață, putere și speranță, până când lumea se va opri o clipă și va uita tot ce a făcut visul păcatului din ea.

5. Să ieșim în întâmpinarea lumii nou-născute, știind că în ea a renăscut Cristos și că sfințenia renașterii acestea va dăinui de-a pururi. Ne-am rătăcit drumul, dar El ni l-a găsit. Să mergem să Îi urăm bun venit Celui Ce vine iar la noi să sărbătorească mântuirea și sfârșitul a tot ce credem că am făurit. Steaua dimineții acestei zile noi vede o lume diferită, în care Dumnezeu este bine-venit și, odată cu El, Fiul Lui. Noi, care Îl întregim, Îi închinăm mulțumiri, așa cum ne aduce și El nouă. Fiul este liniștit și, în tihna ce i-a dat-o Dumnezeu, intră în propria lui casă și are pace în sfârșit.